

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

ΤΑΡΖΑΝ

ΤΑ ΒΑΛΣΑΜΩΜΕΝΑ ΤΕΡΑΤΑ

Δελ.

2

11

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΓΗΣ

● ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

Περιμένετε λίγο, είμ' εξαντλημένοι, δεν έχω δύναμι ν' απαντή! Μά σείς μιλάτε μου!

— Κουράγιο! ξαναείπε ο θεός μου: Μη μιλάς, άκουσέ με! Σε ζητήσαμε άνεβαίνοντας και κατεβαίνοντας τη γαλαρία. Στάθηκε άδύνατο νά σε δρώ. "Α, πόσο σ' έκλαψα, παιδί μου! Θαρρούσαμε πώς ακολουθούσες πάντα τ'ο ρυάκι και ξανακατεβήκαμε πυροβολώντας. Τώρα οι φωνές μας συναντιώνται κι' αίτια είναι κάποιο άκουστικό φαινόμενο. Τά χέρια μας, όμως, δεν μπορούν νά σμίξουν. Μην απελπίζεσαι, "Αζελ είναι κι' αυτό κάτι, νά μπορούμε νά συνεννοηθούμε!

Κάποια άόριστη έλπίδα ζωντάνευε πάλι την καρδιά μου. Μά υπήρχε κάτι πού έπρεπε νά μάθω. Ζύγωσα τά χείλη μου στον τοίχο κι' είπα:

— Θείε μου!
— Παιδί μου!
— Πρέπει πρώτα - πρώτα νά ξέρω με τί άποστασι μένω χωρίζεις.
— Αυτό είν' εύκολο!
— Έχετε τ'ο χρονόμετρό σας;
— Ναι.

— "Ε, λοιπόν, πάρτε το, προφέρετε τ'ο όνομά μου και σημειώστε τ'ο δευτερόλεπτο πού μιλήσατε. Θά τ'ο έπαναλάβω μόλις τ'ο άκούσω και θά σημειώσετε άκριβώς τ'ο δευτερόλεπτο πού σας έφτασε ή άπάντησή μου.

— Καλά! Τότε ο μισός χρόνος πού πέρασε ανάμεσα στην έρώτησι και στην άπάντησι θά φανερώνη πόσα δευτερόλεπτα χρειάστηκε ή φωνή μου, νά φτάση ίσαμε σένα!

— Καλά, θείε μου!
— Είσ' έτοιμος;
— Ναι!
— "Ε, λοιπόν, πρόσεξε: Θά προφέρω τ'ο όνομά σου!

Κόλλησα τ'ο αυτί μου στον τοίχο και μόλις άκουσα τή λέξη "Αζελ", άποκρίθηκα άμέσως κι' έγώ "Αζελ" και πείριμενα.

— Σαράντα δευτερόλεπτα! άποκρίθηκε τότε ο θεός μου: Πέρασαν 40 δευτερόλεπτα ανάμεσα στις δυό λέξεις, ο ήχος λοιπόν κάνει 20 δευτερόλεπτα γιά ν' άνεβή ίσαμε σένα. Άφού ο ήχος διατρέχει 1.280 χιλιόμετρα τήν ώρα, λογαριάζοντας, βρίσκουμε ότι απέχουμε 1½ λεύγα και 1)8 της.

— Μιάμιση λεύγα! ψιθύρισα.
— "Ε, εύκολα τ'ο περνούμε, "Αζελ!
— Μά πρέπει ν' άνεβώ ή νά κατεβώ;
— Νά κατεβής, και νά γιατί! Φτάσαμε σ' ένα άπλωμένο χώρο, όπου καταλήγουν πολλές γαλαρίες. Αυτή πού πρεσ σίγουρα θά σε φέρη δώ. Σήκω, λοιπόν, κι' άρχισε νά κατεβαίνης! Πεοπάτα, κύλα στον κατήφορο, μή φοβάσαι, και θά δής τά χέρια μας, νά σε πιάσουν στην άκρη τού δρόμου. Έμπρός, παιδί μου, κουράγιο!

Τά λόγια αυτά μέ ζωογόνησαν.

— Καλήν άντάμωσι θείε μου! φώναξα: Φεύγω! Οί φωνές μας δέ θά μπορούν πιά νά συναντηθούν από τή στιγμή πού θ' άφήσω τή θέσι τούτη. Έχετε υγεία, λοιπόν!

— Καλήν άντάμωσι, "Αζελ, καλήν άντάμωσι!

Αυτά ήταν τά τελευταία λόγια πού άκουσα. Σηκώθηκα. Ήμουν τόσο εξαντλημένος, πού δέν μπορούσα νά περπατήσω. Σερόνουμεν. "Ο κατήφορος ήταν άρκετά μεγάλος. "Αρχισα, λοιπόν, νά γλιστρώ. Μά σε λίγο ή ταχύτητα πού γλιστρούσα μεγάλωσε τόσο πολύ, πού ήταν άδύνατο πιά νά σταματήσω. "Αξαφνα κυλίστηκε πάνω στά δούαχια μιās κάθετης γαλαρίας, μέσα σ' ένα άληθινό πηγάδι. Τ'ο κεφάλι μου χτύπησε σ' ένα μυτερό δάχρυ και λιποθύμησα....

"Όταν συνήρθη, δρισκόμουν σέ μεσόφωτο, εξαπλωμένος σέ παχείεις κουβέρτες. "Ο θεός μου άγρυπνούσε άποπάνω μου, προσπαθώντας νά συλλάβη κάποια κίνησι πού νά φανερώνη πώς ζώ. Μόλις συνήρθη, στέναξα άλαφρά κι' εύθης ο θεός μου άρπαξε τ'ο χέρι. Μόλις άνοιξα τά μάτια, έδγαλε χαρούμενη φωνή.

— Ζή! Ζή! φώναξε.

— Ναι! άποκρίθηκα μέ λυμένη φωνή.

— Παιδί μου! φώναξε πάλι ο θεός μου και μ' έσφιξε στό στήθος του. Σώθηκες!

Συγκινήθηκα πολύ, άκούοντας τ'ο τρυφερό τόνο τού θείου μου. Τή στιγμή εκείνη έφτασε ο Χάνς. Είδε τ'ο χέρι μου μέσα στό χέρι τού θείου μου, τολμώ νά σας δεβαιώσω πώς τά μάτια τού άπαθίστατου "Ισλανδού έδειξαν ζωηρότατη χαρά.

— Γότ ντάγκ! είπε.

— Καλημέρα, Χάνς, καλημέρα! μουμούρισα: Και τώρα, θείε μου, πές μου, πού δρισκόμαστε;
— Αύριο, "Αζελ, αύριο! Σήμερα είσαι ακόμη πολύ εξασθενημένος. Τύλιξα τ'ο κεφάλι σου μ' έπιδέσμους και δέν πρέπει νά τούς χαλάσης. Κοιμήσου, λοιπόν, τώρα παιδί μου, κι' αύριο θά τά μάθης όλα!

— Μά πήτε μου τουλάχιστο, τί ώρα είναι; Τί μέρα είναι σήμερα;

— Κοντεύουν μεσάνυχτα. Είναι σήμερα Κυριακή, 9 Αύγουστου και —δε σου έπιτρέπω πιά νά μέ ρωτήσεις τίποτα άλλο πρίν από αύριο!

"Άληθινά ήμουν πολύ εξαντλημένος και, χωρίς νά τ'ο θέλω, τά μάτια μου έκλεισαν. Είχα άπόλυτη ανάγκη ν' άναπαυτώ. Βυθίστηκε λοιπόν στον ύπνο και μόλις πρόφτασα νά συλλογιστώ πώς ή άπομώνωσί μου δάσταζε 4 δλόκληρες μέρες.

Τήν άλλη μέρα, όταν ξυπνήσα, κοίταξα γύρω μου. Βρισκόμουν σέ μιá χαριτωμένη σπηλιά μ' εξαίσιους σταλαγμίτες, πού ήταν κάτω στρωμένη μέ φιλην όμμο. "Αμυδρό φώς γυρόταν από μιá στενή χαραμάδα τής σπηλιάς. "Ακουγα συνάμα ένα άόριστο ψιθύρο, σά νά στέναζαν κύματα, πού σπούσαν σέ άκρογιάλι και σά ν' άκουγα κάποτε τόν άνεμο νά φυσά. Δέν μπορούσα νά καταλάβω, άν είχα πραγματικά ξυπνήσει ή όνειρευόμουν άκόμα. Μπορεί και νά σάλεψε τ'ο μυαλό μου κι' έτσι άκουγα φανταστικούς ήχους. Κι' όμως δέν ήταν δυνατό μήτε τά μάτια μου, μήτε τ' αυτιά μου νά γελοιούνται σέ τέτοιο σημείο. Καθώς σκεφτόμουν αυτά, ο καθηγητής παρουσιάστηκε.

— Καλημέρα. "Αζελ! είπε χαρούμενο: Στοιχηματίζω πώς τά πάς περίφημα!

— Ναι, θείε μου! είπα κι' άνασχηκώθηκα στό στρώμα μου.

— Είμαι δέβαιος πώς ξεκουράστηκες, γιατί κοιμήθηκες ήσυχα. Πότε ο Χάνς και πότε έγώ άγρυπνούσαμε στό πλάι σου κι' είδαμε πόσο γρήγορα επαιρνες άπάνω σου.

— Πραγματικά, αισθάνομαι πολύ καλά και θά σάς τ'ο άποδείξω τώρα, πού θά φάμε, γιατί έχω μεγάλη πείνα!

— Θά φας, παιδί μου θά φας! Δέν έχεις πιά πυρετό. "Ο Χάνς έτριψε τίς πληγές σου μέ κάποιαν άλοιφή, πού οι "Ισλανδοί μονάχα ξέρουν κι' έτσι όλες οι πληγές σου έκλεισαν πεοίφημα. "Α, είναι έξοχος άνθρωπος ο όδηγός μας!

Μιλώντας ο θεός μου έτοίμαζε μερικά τρόφι-

Ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ Χάρου

ΓΙΓΑΝΤΟΣ Φ Μ Ο Σ
καὶ τρομακτικὸς εἶναι ὁ Χούμπα — Χούμ, ὁ μαῦρος φρουρὸς τῆς σπηλιάς μὲ τὰ Τέρατα. Τὸ κεφάλι του εἶναι ἐντελῶς φαλακρό. Κι' ἀπὸ τὸ μέτωπό τῃ μύτη του κρέμεται ἓνας χοντρός σουθλερὰ μαῦρα, κατὰμαυρα κέρατα! Ἀπὸ τῇ μύτῃ τοῦ κρέμεται ἓνας χοντρός σιδερένιος χαλκός.

Ἡ φοβερὴ σπηλιά, πού χρόνια πολλὰ φυλάει, εἶναι γεμάτη ἀπὸ γιγάντια προϊστορικὰ Τέρατα.

Τρομακτικὰ στὴν ὄψι! Κι' ὅλα σὲ στάσεις ἐπιθετικές. Θάλεγε κανεὶς πῶς ἦταν ἔτοιμα νὰ κυθοῦν νὰ σὲ κατασπαράξουν.

Κι' ὅμως τὰ τέρατα αὐτὰ δὲν εἶναι ζωντανά. Ἀγνωστοὶ μάγοι καὶ σοφοὶ ἱθαγενεῖς πρὶν χιλιάδες χρόνια, τὰ ἔχουν θαλασμάσει μὲ ἀγνωστους σήμερα τρόπους. Ἐτοὶ διατηροῦν μιά φαινομενικὴ ζωντάνια πού ξεγελάει τὸ μάτι καὶ τοῦ πιὸ προσεκτικοῦ παρατηρητοῦ.

Μὰ νά: Ὁ μαῦρος κερασφόρος γίγαντας Χούμπα — Χούμ ἀκούει ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἔξω ἀπὸ τῇ σπηλιά του. Πετιέται ἀμέσως ὀρθός, θγαίνει στὸ ἀνοιγμά της. Καὶ μὲ τίς τεράστιες τριχωτὲς κερουκλές του ἐτοιμάζεται νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς ἀγνωστους ἐπισκέπτες. Ἀπὸ τότε πού, αὐ-

τὸς τουλάχιστον, ἔχει ἀναλάβει τῇ φρουρῇ τῆς Σπηλιάς, κανένας ἀνθρώπος δὲν μπῆκε ἢ θγῆκε ζωντανὸς σ' αὐτήν, ἢ ἀπ' αὐτήν!

Ἀπὸ τοὺς δύο ἀνδρες πού προχωροῦν πλησιάζοντας ἴσια κατὰ πάνω του, ὁ ἓνας εἶναι ξανθός κι' ὁ ἄλλος μελαχρινός! Ὁ ἓνας: ὁ Ταρζάν κι' ὁ ἄλλος: ὁ Ζαντόβ!

Μὰ τί νὰ ζητᾶνε ἄραγε οἱ δύο ἀτρόμητοι ἥρωες τῆς Ζούγκλας σ' αὐτὴ τῇ σπηλιά τοῦ θανάτου; Ξέρουν, ἢ δὲν ξέρουν τὴ συμφορὰ τοὺς περιμένει ἂν πέσουν στὰ χέρια τοῦ γιγάντιου φαλακροῦ ἀράπη μὲ τὰ δύο σουθλερὰ κέρατα στὸ μέτωπο;

Καὶ νά: Μόλις ὁ Ταρζάν κι' ὁ Ζαντόβ φθάνουν στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς καὶ κάνουν νὰ μποῦν μέσα, ὁ τρομακτικὸς Χούμπα — Χούμ ξεπετιέται ξαφνικὰ μπροστὰ τους. Τὰ χοντρά τριχωτὰ μπράτσα του ἀπλώνονται ἀρπακτικὰ πρὸς τὸ μέρος τους...

Ἀλλὰ καλύτερα νὰ πάρουμε τὰ γεγονότα μὲ τῇ σειρά τους:

Ὁ Ταρζάν, ἡ Ζάμπα καὶ ὁ Ζαντόβ ἔχουν μισήσει ἀφάνταστα τὸν λευκὸ κακοῦργο Χουαίτ — τὸν ἓνα, δηλαδὴ, ἀπὸ τοὺς δύο σιαμαίους ἀδελφούς πού ἀποτελοῦν τὸ καταστρεπτικὸ «Τέρας τοῦ Πολιτισμοῦ» καὶ πού ἔχει φθάσει, τελευταία, στὴ Ζούγκλα.

Καὶ θὰ εἶχαν καταφέρει νὰ ἐξοντώσουν τὸν ἀπαίσιο Χουαίτ, ἂν δὲν τοὺς συγκρατοῦσε ἡ ἀγάπη τους γιὰ τὸν καλόκαρδο Μπλάκ — τὸν ἄλλον ἀδελφὸ — πού, κατὰ

μιά εξωφρενική ιδιοτροπία της φύσεως — είχε γεννηθεί μαύρος.

Γιατί ξέρουν καλά πως όταν ένας από τους σιαμαίους αδελφούς, πεθάνει, δηλητηριάζεται από την πτωμαίνη και το σώμα του άλλου. Και τόν ακολουθεί κι' αυτός στο θάνατο και στον τάφο!...

Έτσι, και γιά να μή πάθη κακό ο Μπλάκ, όχι μόνο δεν εξοντώνουν τον Χουάιτ — που θα ήταν ίσως και δίκαια τιμωρία του — μά του προστατεύουν τη ζωή, κάθε φορά που βρίσκεται σε κίνδυνο.

Όμως ο λευκός κακοϋργός που αντιπροσωπεύει το «Τέρας του Πολιτισμού» (*) δεν έχει έλθει στη Ζούγκλα γι' αναφυχή. Ήρθε να την κατακτήσει, να την εκμεταλλευτεί και να καταστρέψει κάθε όμορφιά και ιδανικό της.

Έτσι, και σαν μοναδική σωτηρία απ' αυτόν, γενιέται στο μυαλό των ήρώων μας η σκέψις να μπορέσουν να χωρίσουν τους δυο «ένωμένους» αδελφούς. Κι' ελεύθεροι ύστερα να σκοτώσουν τον κακό Χουάιτ και να κάνουν φίλο και σύμμαχό τους τον καλό Μπλάκ.

Η Ζάμπα κι' ο Κακαράκ σταλμένοι από τον Ταρζάν και τον Ζαντόβ καταβαίνουν στο «Μεγάλο Λιμάνι» της Άφρικης. Μά οι χειροϋργοί γιατροί εκεί, αρνιούνται ν' αναλάβουν μία τέτοια επικίνδυνη εγχείριση. Είναι βέβαιοι πως αν «χωρίσουν» θα πεθάνουν και τα δύο αδελφία.

Όμως ο Ταρζάν κι' ο Ζαντόβ καταφέρνουν — ύστερα από μεγάλες περιπέτειες — να αιχμαλωτίσουν το «Τέρας του Πολιτισμού». Νά τό φυλακίσουν σε μία υπόγεια καταπακτή που βρίσκεται στο βάθος της σπηλιάς του άρχοντα της Ζούγκλας.

Παράλληλα η Ζάμπα, μαζί με την Τσίχλ, έχουν φθάσει στην περιοχή των ανθρωποφάγων της φυλής του «Γυάλινου Θεού» αναζητώντας τον μάγο και γιατρό Ράχ — Άμπου που είναι ο μόνος που θα μπορούσε να χωρίσει τους δυο σιαμαίους αδελφούς.

(*) Το «Τέρας του Πολιτισμού» είναι δύο Σιαμαίοι αδελφοί. Οι άνθρωποι αυτοί, από κάποια ιδιοτροπία της φύσεως, γεννήθηκαν ενωμένοι στις ράχες. Χωρίς ν' ανήκουν στην ίδια φυλή, ούτε να έχουν τον ίδιο χαρακτήρα, όπως συμβαίνει σε τέτοιες περιπτώσεις.

Ο ένας απ' αυτούς λέγεται Χουάιτ και είναι λευκός. Έχει ψυχή με άγρια εγγλεμματα ένστικτα. Και καρδιά γεμάτη μίσος γιά όλο τον κόσμο.

Ο άλλος λέγεται Μπλάκ και είναι μαύρος. Η ψυχή του είναι γεμάτη καλωσύνη κι' η καρδιά του άγαπη για όλους. Ακόμα και γιά τον άπαιστο αδελφό του.

Ο λευκός Χουάιτ βασανίζει και καταπιέζει τον Μπλάκ με κάθε τρόπο. Τον υποχρεώνει ακόμα στις μετακινήσεις τους να περπατάει μόνον αυτός σκυφτός. Έτσι που να τον σηκώνει στη ράχι του και να τον κουβαλάει, ξαπλωμένον άπαυτικά, πάνω σ' αυτήν.

Έκεί αιχμαλωτίζονται από τους άγριους καννίβαλους κι' ύστερα από άλλες περιπέτειες φυλακίζονται μέχρι το θράδυ που θα σφαχτούν και θα ψηθούν γιά να πλουτίσουν με την παρουσία τους το τραπέζι των ανθρωποφάγων.

Άπαγωγή του Ράχ — Άμπου

ΟΜΩΣ ο Ταρζάν, ο Ζαντόβ και ο Μπαχούρ — ειδοποιημένος από τον Κακαράκ — φθάνουν στην περιοχή που ζει η φυλή του «Γυάλινου Θεού», αναζητώντας τις δυο χαμένες γυναίκες.

Έκεί ο τυφλός Μπαχούρ, καθώς τρέχει πέφτει με όρμη πάνω στο γιγάντιο γυάλινο άγαλμα του Θεού. Και ανατρέποντάς το το θρυστοτυπεί κάτω. Γίνεται χίλια κομμάτια!

Ο Κακαράκ προφθαίνει ν' αρπάξει τη ζωντανή γυάλινη καρδιά από το σπασμένο άγαλμα. Και κρατώντας την καταφέρνει να λευθερώσει τις δυο φυλακισμένες γυναίκες. Και μετά απ' αυτές να σώσει τους δεμένους στο μεταξύ ήρωές μας που οί μαύροι καννίβαλοι είναι έτοιμοι να τους σφάζουν!

Κι' ενώ, από τον φύλαρχο μέχρι τον τελευταίο ανθρωποφάγο έχουν γονατίσει γύρω από τον Κακαράκ και προσκυνάνε την ιερή καρδιά του γυάλινου Θεού που κρατάει στα χέρια του, εκείνος τους προστάζει:

— Τόν Ράχ — Άμπου!... Θέλω να μου φέρετε άμέσως εδώ τον κομπογιαννίτη δόκτορα Ράχ — Άμπου!... (*)

Σ' ένα νεύμα του γονατισμένου φύλαρχου των Καννίβαλων, δυο γιγαντώσμοι άραπάδες πετάνονται όρβοι. Τρέχουν στο σημείο της περιοχής που βρίσκονται τα χορταρένια καλύβια του χωριού τους.

Σε λίγο ξαναγυρίζουν σέρνοντας θάνασα έναν τερατόμορφο σκελετωμένον γέροντα, ντυμένον σαν μάγο. Τόν παραδίνουν στον παντοδύναμο τώρα Κακαράκ. Κι' εκείνος, χεροδύναμος καθώς είναι, τόν φορτώνει στη ράχι του. Και τό βάζει στα πόδια φωνάζοντας στους γονατισμένους.

— Μιά εγχειρισούλα θα κάνη και θα σάς τόν στείλω πίσω άθικτο. Άνθρωποφάγος τυγχάνω και του λόγου μου. Πλήν όμως

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος της «Ζούγκλας» αριθμ. 10, που έχει τον τίτλο: «Ο ΘΡΟΝΟΣ ΤΟΥ ΓΥΑΛΙΝΟΥ ΘΕΟΥ».

μη φοβού πώς θα σās τόν φάω. Είναι γέρος κι' αδύνατος. Τὸ κρέας τὸν θάναϊ σκληρὸ σὰν μετζεσόλα. Δὲν ἔχω καμμιὰ ὀρεξὶ νὰ στραμπουλήξω τίς μασέλες μου!

Στὸ μεταξύ ἡ Ζάμπα ἔχει γονατίσει πλάϊ στὸν ἀναίσθητο καὶ κατακομμένον ἀπὸ τὰ γυαλιά τοῦ σπασμένου θεοῦ, Μπαχούρ. Πασχίζει νὰ τὸν περιποιηθῇ καὶ νὰ τὸν συνεφέρῃ. Παρὰ τὸν κίνδυνο πού διατρέχει νὰ τὴν ξαναπαρῇ ὁ Κτηνάνθρωπος καὶ νὰ τὴ φυλακίσῃ στὴ φρικτὴ σπηλιά του, κάτω στὴ βαθειὰ χαράδρα.

Ὅμως, ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ φορτωμένου τὸν Ράχ — Ἀμπτούν Κακαράκ, οἱ δύο ἐλευθερωμένοι ἀπὸ τὰ χορτόσχοινα ἡρώες μας, τρέχουν κοντὰ στὴ Ζάμπα. Ὁ Ταρζάν κάνει νὰ σπκώσῃ καὶ νὰ φορτωθῇ στὴ ράχι του τὸν Μπαχούρ. Ὅπως πρὶν λίγο εἶχε κάνει ὁ ἀφάνταστα χειροδύναμος Κακαράκ μὲ τὸν γιατρομάγο.

Μὰ παρὰ τίς ἀπεγνωσμένες προσπάθειές του στέκεται ἀδύνατο νὰ τὸν σπκώσῃ.

— Θὰ εἶσαι κουρασμένος, τοῦ λέει ὁ Ζαντόβ. Ἄψε νὰ δοκιμῶς ἐγώ.

— Ὁχι! τοῦ κάνει κάπως ἀπότομα ὁ Ταρζάν. Κάποτε εἶχα σπκώσῃ ἕνα ὀλόκληρο ἵπποπόταμο! Κι' ἄλλοτε ἕνα μικρὸ ἐλεφαντάκι. Τὸν Μπαχούρ δὲν θὰ μπορέσω νὰ σπκώσω;

Ὁ «Ἕλληνας» δὲν ἐπιμένει:

— Τότε νὰ σὲ βοηθήσω νὰ τὸν φορτωθῇς, τοῦ λέει. Καὶ κάνοντας μιὰ προσπάθεια τὸν τοποθετεῖ πάνω στοὺς ὤμους του.

Μὰ μόλις συμβαίνει αὐτό, ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας λυγίζει κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ τεράστιου φορτίου του. Ὁ Μπαχούρ εἶναι γιγάντιος κι' ἀφάνταστα βαρὺς.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας πέφτει κάτω, ἀμέσως μόλις κάνει νὰ ξεκινήσῃ. Τὸ βαρὺ σῶμα τοῦ Κτηνάνθρωπου πλακώνει τὸ δικό του κορμί.

Ὁ Ζαντόβ τραβάει ἀπὸ πάνω του τὸν ἀναίσθητο Μπαχούρ. Ὁ Ταρζάν πετιέται ὀρθός. Ἐτοιμάζεται νὰ κάνῃ δεύτερη προσπάθεια. Ὅμως ἡ βαρεῖα φωνὴ τοῦ «Ἕλληνα» τὸν σταματᾷ:

— Πρέπει νὰ τελειώνουμε, φίλε μου, τοῦ λέει. Ἡ θὰ τὸν ἀφήσουμε ἐδῶ, ἢ θὰ τὸν πάρουμε μαζί μας.

Καὶ δείχνοντάς του τοὺς καννίβαλους, προσθέτει:

— Κύττα τους: Μόλις ἔφυγε ὁ Κακαράκ μὲ τὴν καρδιά τοῦ θεοῦ, ξεθάρεψαν. Ἀνασπκώθηκαν ἀπὸ γονατισμένοι πού ἦταν. Κυττάζουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Συνεννοοῦνται οἱ γὰρ μεταξύ τους. Πρέπει νὰ κάνουμε γρήγορα. Σίγουρα θὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν. Καὶ μὴ ξεχνᾷς πὼς αὐτοὶ εἶναι ἑκατὸ κι' ἐμεῖς μονάχα δύο.

Θυμωμένος ὁ Ταρζάν γιὰ τὴν ἀποτυχία του, μουρμουρίζει:

— Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Καὶ χίλιοι νᾶναι, ἂν μᾶς ἐπιτεθοῦν θὰ τοὺς χτυπήσουμε... Ἄν ἐσὺ φοβάσαι, μπορεῖς νὰ φύγεις! Ὁ περήφανος «Ἕλληνας» δέχεται αὐτὴ τὴν φορὰ τὴν προσβολή, χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀντίδρασι μὲ λόγια. Ἀποκρίνεται σ' αὐτὴν μονάχα μ' ἔργα.

Καὶ νὰ: Σκύβει ἀμέσως πάνω ἀπὸ τὸν ἀκίνητο Κτηνάνθρωπο. Τὸν ἀρπάζει, σὺν παιχιδάκι στὰ γεμάτα ἀτσαλένιους μυῶνες μπράτσα του. Τὸν σπκώνει ψηλά. Τὸν φορτώνεται στὴ ράχι του. Καὶ ξεκινᾷ πρὸς τὴ δύσι, ἀκολουθώντας τὴν πορεία τοῦ Κακαράκ πού προχωροῦσε φορτωμένος κι' αὐτὸς τὸν μάγο καὶ γιατρό Ράχ — Ἀμπτούν.

Ὁ Ταρζάν μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητος παρακολουθώντας τὸ θαῦμα τοῦ Ζαντόβ πού ἀπομακρύνεται.

Ὅμως στὸ μεταξύ οἱ ἀνθρωποφάγοι ἔχουν ἀρχίσει νὰ ξεθαρεύουν. Ἐνα μπουλούκι ἀπ' αὐτοὺς τραβᾷ τις τεράστιες χατζάρες τους. Καὶ ἀδιαφορώντας γιὰ τὸν Ταρζάν, χύνονται πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ φορτωμένου Ζαντόβ. Τρέχουν ν' ἀρπάξουν ἀπὸ τὴ ράχι του τὸν γιγαντόσωμο καὶ καλοθερμμένο κτηνάνθρωπο. Μονάχα αὐτὸς θὰ ἔφθανε νὰ χορτάσουν πολλοὶ ἀπὸ δαύτους.

Ἔνας ἐμφύλιος σπαραγμός

Ὁ «ἝΛΛΗΝΑΣ» κάνει νὰ σταματήσῃ γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἐπίθεσιν τους. Ὅμως δυνατὴ καὶ ἄγρια ἡ φωνὴ τοῦ ἀτρόμητου Ταρζάν, τὸν ἐμποδίζει:

— Προχώρησε Ζαντόβ. Μὴ σταματᾷς. Θὰ κάνω καλὰ ἐγὼ μαζί τους!

Καὶ πραγματικά: Ὁ ἄρχοντας τῆς

Ζούγκλας ἀναπτύσσει ἀμέσως μιὰ ὑπεράνθρωπα ἡρωϊκὴ δρᾶσι:

Μὲ δύο — τρία γρήγορα πηδήματα φθάνει μπροστὰ στοὺς ἐξαγριωμένους καννίβαλους. Μὲ μιὰ τρομακτικὴ γροθιά του σπκίζει κάτω ἀνάσκελα τὸν πρῶτον ἀπ' αὐτούς. Κι' ἀρπάζοντας ἀμέσως ἀπὸ τὸ χέρι του τὴ μεγάλη χατζάρα, ἐπιτίθεται σὺν οἴφουνας στοὺς ἄλλους.

Εἶναι ἀδύνατο νὰ σās περιγράψω τὰ παρὰ τῶ, Γι' αὐτὸ παρακολουθεῖτε τα οἱ ἱδιοί, μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας σας:

Δυὸ ἀπὸ τοὺς ἀνθρωποφάγους θλέποντας τὴν τύχη τοῦ συναδέλφου τους, σπκῶνουν τίς δικές τους χατζάρες γιὰ νὰ κομ-

ματιάσουν τον λευκόν αντίπαλο.

Όμως ο άρχοντας της Ζούγκλας προλαβαίνει: Με δυό γρήγορα κτυπήματα στά χέρια των άγριων, κάνει να τους ξεφύγουν οι χατζάρες. Καί με άλλα δυό — όχι θανατηφόρα κτυπήματα — σωριάζει κι' αυτούς ακίνητους κάτω. Καί τό μακελειό συνεχίζεται με φοβερές καί τρομερές ζημιές γιά τό μπουλούκι των μαύρων πού έχει έπιτεθί. Μέχρι πού μονάχα ένας άπ' αυτούς άπομένει ακόμα όρθός.

Ο Ταρζάν σηκώνει τή χατζάρα του. Τήν κατεβάζει με άφάνταστη δύναμι κι' όρμη στον καννίβαλο. Όμως εκείνος παραμερίζει άπότομα τήν τελευταία στιγμή. Έτσι ή χατζάρα του άρχοντα της Ζούγκλας βρίσκεται στο κενό. Καί χάνοντας τήν Ισορροπία του σωριάζεται βαρύς κάτω μπρούμυτα. Κτυπάει τό μέτωπό του στο σκληρό έδαφος. Άπομένει ακίνητος σαν σκοτωμένος.

Άμέσως κι' οί άλλοι καννίβαλοι, πού δέν είχαν τολμήσει να έπιτεθούν πρώτοι, παίρνουν κουράγιο τώρα. Τρέχουν να κομματιάσουν όλοι τον άναίσθητο Ταρζάν.

Μα δέν θα προλάβουν. Γιατί στο μεταξύ ο άνθρωποφάγος πού είχε άποφύγει τό κτύπημα του άρχοντα της Ζούγκλας, έχει σηκώσει κι' όλας τή χατζάρα του. Είναι έτοιμος να τήν κατεβάσει με δύναμι κι' όρμη. Νά του χωρίσει στα δυό τό ξανθόμαλλο κεφάλι.

Μιά στιγμή ακόμα κι' ο ύπέροχος κι' άγαπημένος μας Ταρζάν θα πάψει να ύπάρχει στη Ζούγκλα. Η βασιλεία του θα τελειώσει μαζί με τή ζωή του.

Όμως ο παντοδύναμος Θεός Μπέν Όρβαν, δέν θέλει να τόν αφήσει να χαθί...

Τήν ίδια στιγμή ένα διαπεραστικό στρίγγλισμα ακούγεται. Καί ή τετραπέρατη Μίμ, τό άγαπημένο πιθηκάκι του Ταρζάν, φθάνει κοντά στον άφέντη του τρέχοντας.

Ο άφάνταστα χειροδύναμος Έλληνας Ζαντόβ σηκώνει τον άναίσθητο Μπαχούρ. Τόν φορτώνεται στη ράχι του καί ξεκινάει. Ο άρχοντας της Ζούγκλας τον κυττάζει με ζήλεια.

Στό δεξί της χέρι κρατάει κάτι πού γυαλίζει: Είναι ή γυάλινη Ιερή καρδιά του σπασμένου Θεού.

Καί νά: Οί έξαγριωμένοι καννίβαλοι γίνονται με μιās άρνάκια. Καί παρατώντας τό θύμα τους γονατίζουν άμέσως κάτω. Προσκυνάνε με τρόμο καί δέος τό Ιερό αυτό σύμβολο της άγριας θρησκείας του.

Είτε άνθρωπος, είτε ζωο κρατάει τή ζωντανή αυτή καρδιά, είναι ταμπού! Είναι Ιερό καί άπαραβίαστο πρόσωπο γι' αυτούς.

Τό πανέξυπνο μαϊμουδάκι φθάνει κοντά στον άγαπημένον άφέντη του. Με τό δεξί μπροστινό χεροπόδαρό του έξακολουθεί να κρατά τή γυάλινη καρδιά. Ένώ με τό άριστερό γραντζουνάει τό πρόσωπο καί τό στήθεια του άναίσθητου Ταρζάν. Όμως, κτυπημένον βαρείά καθώς είναι τό κεφάλι, δέν καταφέρνει να τόν συνεφέρει.

Τέλος καί χάνοντας τήν ύπομονή του, αρχίζει να τόν κτυπά με τήν γυάλινη καρδιά πού κρατάει. Είναι όμως μεγάλη γιά τή δική του μικρή παλάμη. Καί σε μία στιγμή του ξεφεύγει. Τινάζεται πέρα.

Έτσι ή Μίμ δέν είναι πιά ταμπού γιά τους καννίβαλους, άφου έπαψε να κρατά τή Ιερό σύμβολο της θρησκείας τους.

Καί οί άνθρωποφάγοι από γονατισμένοι πού είχαν καθίλωθί πετιούνται όρθοί. Χύνονται, όλοι μαζί ν' άρπάξουν τή γυάλινη καρδιά. Όποιος άπ' αυτούς προλάβει να τήν πάρει στο χέρι του, όλοι θα ύπακούνε σ' αυτόν. Θα γίνη άρχηγός της φυλής τους.

Έτσι ο ένας προσπαθεί να συγκρατήσει τον άλλον. Νά φθάσει αυτός πρώτος κοντά στη ζωντανή καρδιά.

Καί φυσικά δέν άργούν να πιαστούν στα χέρια. Νά γίνουν ένα θανατερό κουβάρι σε μικρή απόσταση από τό σημείο πού είχε τιναχτεί τό Ιερό γυάλινο σύμβολο. Με δόντια καί νύχια σπαράζουν ο ένας τόν άλλον. Ένώ ή Μίμ, τρομοκρατημένη από τό κακό πού γίνεται, τό βάζει πανικόβλητη στα πόδια. Σκαρφαλώνει στα κλαδιά του γιγάντιου δέντρου πού βρίσκεται από πάνω τους. Καί φθάνει γρήγορα στην κορυφή γιά να σώσει τό τομάρι της. Όμως άπ' εκεί κάτι παράξενο βλέπει. Κάτι πού κάνει τά ματάκια της να γουρλώσουν κατάπληκτα.

Στό μεταξύ φθάνει κάτω, στο σημείο πού γίνεται τό μακελειό καί ο «ευγενικός» άρχικαννίβαλος. Ο άρχηγός της φυλής του «Γυάλινου Θεού».

Όμως αυτός δέν θιάζεται να χωρίσει τους μαύρους ύπηκόους του. Άγνοεί άλλωστε καί τό λόγο του άλληλοσπαραγμού τους.

Ο Άρχηγός τραβάει από τή ζώνη τό μεγάλο μαχαίρι του. Γονατίζει άμέσως πλάι στον ακίνητο Ταρζάν. Άφουγγράζε-

ται γρήγορα πὴν καρδιά του. Διαπιστώνει πὼς εἶναι ζωντανός. Καί σπκώνει μὲ λύσσα τὸ μαχαίρι γιὰ νὰ τὸ καρφώσῃ στὴν καρδιά του.

Γιὰ δευτέρη τὴν φορὰ ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶναι καταδικασμένος νὰ πεθάνῃ!...

Μά νά: Τὴν ἴδια στιγμή ἓνα ἀνθρώπινο σῶμα πηδάει πάνω ἀπὸ τὰ χαμηλά κλαδιά τοῦ αἰωνόβιου δέντρου. Ἐνῶ ταυτόχρονα μιὰ ἀγρία φωνὴ σκίζει τὸν ἀέρα:

Τὰ «Κακαράκι» ἐν δράσει

— ΠΙΣΩ «ἀνθρωποφάναρε» καί σ' ἐφαγαα!

Καί ὁ Κακαράκ, πού ἔχει δὴ ἀπὸ ψηλά: πού βρίσκεται ἡ μεγάλη καὶ βαρεῖα γυάλινη καρδιά τοῦ θεοῦ, ζυγίζεται. Πέφτει ἀκριβῶς πάνω της. Τὴν ἀρπάζει σβέλτος στὸ χέρι του. Καί μ' ἓνα πῆδημα βρίσκεται κοντὰ στὸν ἀρχηγὸ τῆς φυλῆς, πού, ὅπως εἶδαμε, ἦταν ἑτοιμος νὰ κατεβάσῃ τὴν χατζάρα γιὰ νὰ καρφώσῃ τὴν καρδιά τοῦ Ταρζάν.

Καί πρὶν ὁ ἀρχικαννίβαλος προλάβῃ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν πρώτη ἐντύπωσι, ὁ Σουθλερομύτης τοῦ καταφέρνει τρομερὸ κτύπημα μὲ τὴν γυάλινη καρδιά στὸ κεφάλι. Τὸν σωριάζει κάτω βαρεῖα τραυματισμένο κι' ἀναίσθητο!...

Στὸ μεταξύ τὸ μπουλούκι τῶν ἀνθρωποφάγων πού εἶχαν γίνει ἓνα κουβάρι καί ἀλληλοσπαράζονταν, ἀντικρύζει τὴν ἱερὴ καρδιά. Αὐτὴν πού ξανακρατᾷ ὁ Κακαράκ.

Ἔτοι παρατᾶνε τὸ μακελεῖό τους. Ξαναγονατίζουν. Ξαναρχίζουν τὸ προσκύνημα!

Ὁ Κακαράκ ξεχωρίζει ἀπ' αὐτούς: τέσσερες, τοὺς πιὸ σωματώδεις καὶ γεροδεμένους. Τοὺς προστάζει ἀγέρωχα:

— Ἀειντε, γαϊδούρια ξεσαμάρωτα: φορτωθῆτε τὸν Ταρζάνο καὶ πᾶμε! Σὰς διατάζω ἐγὼ ὁ ἀνθυποθεὸς ὁ... γυαλόκαρδος!

Ἔτοι καὶ γίνεται... Οἱ δυὸ ἀπ' αὐτοὺς μπροστὰ κι' οἱ ἄλλοι δυὸ ἀπὸ πίσω, τὸν φορτώνονται ἀνάσκελα πάνω στὶς ἀντικρουστὲς ὠμοπλάτες τους.

— Ἀμὲ, τοὺς κάνει ὁ Σουθλερομύτης καθὼς προχωροῦν. Ἐντύπωσι θὰ σὰς ἔκανε πὼς ἔπεσα οὐρανοκατέβατος καὶ «ἄλλαξα τὰ φῶτα» τοῦ ἀρχηγοῦ σας. Χά, χά, χά!...

Καί τοὺς ἐξηγεῖ:

— Μὰ εἶναι ἀπλό, λεβέντες μου: Καθὼς προχωροῦσα φορτωμένος τὸν κομπογιαννίτη δόκτορα, τί νὰ δῶ, ἀδερφέ μου: Ἡ γυάλινη καρδιά τοῦ θεοῦ σας, μοῦ εἶχε πέσει στὸ δρόμο χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω. Τί νὰ κάνω τότε; Ἐπρεπε νὰ γυρίσω, μπρός — πίσω, γιὰ νὰ τὴν βρῶ. Μά ὁ Ράχ — Ἀμπτοῦνος θὰ μοῦφευγε. Χορτόσχοινα δὲν βρίσκονταν ἐκεῖ κοντὰ γιὰ νὰ τὸν δέσω χειροπόδαρα.

» Ἔτοι ἀρπάζω ἀπὸ κάτω μιὰ γερὴ πέτρα. Τοῦ τὴν κατεβάζω στὴν κεφαλή! Καί τὸν ἀπαράτῃσα σίγουρος πὼς ἅμα ξαναγυρίσω θὰ τόνε βρῶ νά... «ἐνθάδε κεῖται».

» Ὑστερὶς σκαφαλώνω σ' ἓναν δέντρο, κι' ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί, ξαναγυρίζω «ἀεροπορικῶς» ψάχνοντας ἀπὸ ψηλά γιὰ νὰ βρῶ τὴ χαμένη γυάλινη καρδιά μου. Ὁσπου ἔφτασα στὸ δέντρο πού... ὑπερίπτατο ἀνωθέν σας. Καί εἶδον τότε τὴν γυαλόκαρδιαν κάτω. Ὅπερ, τὸ ὁποῖον, πῖψας οὐρανοκατέβατος σὰς κανόνισα καλὰ! Ἄμέ;!

Τέλος, κρατώντας πάντα τὴ ζωντανὴ καρδιά τοῦ θεοῦ δίνει στοὺς τέσσερες ἀραπάδες, δευτέρη διαταγή:

— Θὰ πᾶτε νὰ ξεφορτώσετε τὸν ἀρχοντα τῆς Ζουγκλῆς στὴν ἀνακτορικὴ σπηλιά του! ΤΕ—θα—λά—τα—κα κεσ—θλά;

Ἐνας ἀπὸ τοὺς φορτωμένους ἀνθρωποφάγους τοῦ ἀποκρίνεται:

— Στα—λι—μά, τι—φέν—α!

Ὁ Σουθλερομύτης πού τὸν ἀκούει μουρμουρίζει καμαρώνοντας:

— Ἔ, ρε διάδοσι πού ἔχουν πάρει τά... κακαράκι, φτοῦ τους νὰ μὴν ἀθασκαθοῦνε!

Καί τὸν ρωτᾷ ἀμέσως μ' ἐνδιαφέρον:

— Χεισ—ἐ καὶ τα—τι—τό—ταυ, γκα—μά;

.....

Σὲ λίγο οἱ τέσσερις ἀγριοὶ ἀραπάδες προχωροῦν μονάχοι τοὺς φορτωμένους τὸν Ταρζάν. Ἐνῶ ὁ Κακαράκ, ἀκολουθώντας

Ὁ ἀνθρωποφάγος σπκώνει τὴν χατζάρα του. Εἶναι ἑτοιμος νὰ τὴν κατεβάσῃ μὲ ὀρμὴ, χωρίζοντας στὰ δυὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ταρζάν.

τήν ίδια κατεύθυνση, προχωρεί μονολογώντας:

— Μά πού στο διάβολο βρίσκεται αυτή η τοίχλα μου, μετά συγχωρήσεως!

Στά δόντια της μαύρης Άρκούδας

Ο ΖΑΝΤΟΒ, προχωρεί αρκετά φορτωμένος στη ράχη του τόν γιγάντιο Μπαχούρ. Μά τό τεράστιο βάρος του Κτηνάνθρωπου τόν έχει εξαντλήσει αφάνταστα. "Όπου κάποτε νοιώθει τὰ γόνατά του νά λυγίζουν. Καί σταματώντας, σωριάζεται κάτω μαζί με τὸ ζων-

τανό φορτίο του.

Ὁ "Ελληνας" ἀνασπκνώνεται με κόπο, μουντουρίζοντας σὸν ἀναίσθητο γίγαντα:

— Λυπάμαι, Μπαχούρ. Μά δὲν μπορῶ νά σέ κουβαλήσω ἄλλο. Γιά νά ντροπιάσω τόν Ταρζάν σέ φορτώθηκα. Καρφάκι δὲν μοῦ καίγεται ἀν ζήσης, ἢ πεθάνης!...

Καί παρατώντας τὸν ξεκινάει με κατεύθυνση πρὸς τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Μά νά: Δὲν ἔχει προλάβει νά κάνη λίγα βήματα ὅταν μιὰ γιγάντια μαύρη καί πεινασμένη ἀρκούδα παρουσιάζεται. Χύνεται με τὰ νύχια καί τὰ δόντια της νά σπαράξῃ τὸν ἀναίσθητο Κτηνάνθρωπο.

Ὁ Ζαντόβ πού ἀκούει τὰ μουγγρητά τοῦ φοβεροῦ θηρίου, γυρίζει. Ἀντικρύζει, γιά μιὰ στιγμή, ἀδιάφορα τὸ κακὸ πού πρόκειται νά γίνῃ. Καί ξαναγυρίζοντας, συνεχίζει τὸ δρόμο του σὰ νά μὴ συνέβαινε τίποτα.

"Ὁμως ὁ Ζαντόβ μπορεῖ νά εἶναι σκληρὸς ἄνδρας, μὰ εἶναι καί περήφανος "Ελληνας. Κι' ἡ καρδιά ἑνὸς "Ελληνα, ὅσο πέτρινη κι' ἂν εἶναι, ἔρχονται στιγμὲς πού λυώνει σὰν τὸ μαλακό κερί!

"Ετοι, μονάχα δὺο — τρία βήματα προβαίνει νά κάνῃ. Κι' ἀμέσως γυρίζει ἀπὸ τομα. Μ' ἓνα — δὺο πηδήματα φθάνει κοντὰ σὴν πεινασμένη σαρκοφάγο ἀρκούδα. Ἀρπάζει ἀπὸ κάτω μιὰ πέτρα. Τὴν πετάει σὸ κεφάλι της με ἀφάνταστη ὀρμή. Κι' ἐλέφαντας νά ἦταν θὰ τὸν εἶχε σωριάσει κάτω νεκρό. Ὁμως τὸ θηριὸ πού εἶχε ἀνοίξει τὰ φοβερά σαγόνια του γιά ν' ἀγκαλιάσῃ με αὐτὰ τὸ λαιμὸ τοῦ ἀναίσθητου Κτηνάνθρωπου, ἀνασπκνώνεται ἀπὸ τομα. Καί ἡ πέτρα ἀστοχεῖ. Ἀντὶ νὰ τὸν βρῇ σὸ κεφάλι, τὸν κτυπάει σὸ στήθια.

Δὺο αὐλάκια ἀπὸ κόκκινο ἀχνιστὸ αἷμα

ξεφεύγουν ἀμέσως ἀπὸ τίς ἄκρες τῶν χειλῶν τῆς ἀρκούδας. Τὸ δυνατό κτύπημα τῆς πέτρας ἔχει θανάσιμα τραυματίσει τὰ στήθια της. Κι' αὐτὸ τὴν ἐξαγριώνει ἀφάνταστα.

"Ετοι, παρατάει τὸ γιγάντιο θῦμα της. Ὁρθώνεται σὸ πιασινὰ τῆς ποδάρια. Κι' ἀγκαλιάζεται με τὸν Ζαντόβ. Ἀρχίζουν νά παλεύουν καί νά κτυπιῶνται σὰν ἄνθρωπος με ἄνθρωπο!...

Τὰ νύχια καί τὰ δόντια τοῦ θηρίου σκίζουν καί σπαράζουν τίς σάρκες τοῦ λευκοῦ ἐπιδρομέα. Ὁ ὑπέροχος κι' ἀδάμαστος Ζαντόβ βρίσκεται γρήγορα σὲ ἀφάνταστα τραγικὴ θέσι. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή τὰ σαγόνια τῆς ἀρκούδας θὰ σφίξουν τὸ λαιμὸ του. Καί τὰ σουβλερά δόντια της θὰ τοῦ χαρίσουν τὸν πιὸ φρικτὸ θάνατο.

"Ὁμως ὁ "Ελληνας" δὲν εἶναι μονάχα δυνατός. Εἶναι κι' ἐξυπνός. Καί σὸν πιὸ θανατερό κίνδυνο ἂν βρίσκεται διατηρεῖ τὴν ψυχραιμία του.

"Ετοι, καταφέρνει σὲ μιὰ στιγμή ν' ἀρπάξῃ με τὰ δὺο του χέρια τίς ἀνοικτὲς μασέλες τοῦ μανιασμένου θηριοῦ. Τὴν ἐπάνω με τὸ ἀριστερό τὴν κάτω με τὸ δεξιό. Ἀρχίζει νά τις τραβάει με ὑπεράνθρωπη δύναμη. Σὰ νά θέλῃ νά τ' ἀνοίξῃ περισσότερο ἀπ' ὅσο μποροῦν ν' ἀνοίξουν.

Ἡ ἀρκούδα μουγγρίζει βραχνά, μπιγώντας τὰ νύχια τῶν μπροστινῶν ποδαριῶν της σὸ στήθια του.

"Ὁπου ξαφνικὰ ἡ δύναμη τοῦ Ζαντόβ θριαμβεύει. Τὸ θηριὸ μένει ἀπὸ τομα νεκρό. Σὰ νά τὸ κτύπησε κεραυνὸς σὸ κεφάλι.

Ὁ ἀδάμαστος "Ελληνας" εἶχε καταφέρει, ἀνοίγοντας τὰ σαγόνια του, νά σπάσῃ τὴ σπονδυλικὴ του στήλη!

Ὁ Ζαντόβ — με γεμὰτο πληγὲς τὸ κορμὶ του — τραβάει, με δύναμη τώρα, τὴ σκοτωμένη ἀρκούδα. Τὴ βγάζει πάνω ἀπὸ τὸ γιγάντιο σῶμα τοῦ ἀναίσθητου Μπαχούρ. Καί φεύγει, συνεχίζοντας ἀργὰ τὴν πορεία του πρὸς τὴ σπηλιά τοῦ ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

.....
Ὁ Κακαράκ πρὶν φθάσῃ πάλι κοντὰ σὸ μάγο — γιατρό Ράχ — Ἀμπτούν πού τὸν εἶχε ἀφήσει ἀναίσθητον, ἀφοῦ δὲν εὗρισκε χορτόσκοινα γιά νά τὸν δέσῃ, χασομεράει λίγο ψάχνοντας γιά τὴ χαμένη του τοίχλα. Μά ὅσο κι' ἂν ψάχνῃ κι' ἂν φωνάζῃ, στέκεται ἀδύνατο νὰ τὴν βρῇ. Ἐκεῖ γίνεαι ἄφαντη, λές κι' ἡ γῆ ἀνοίξε καί τὴν κατάπιε.

"Ὁμως νά: Καθώς, χάνοντας τίς ἐλπίδες του, προχωρεῖ πρὸς τὸν προορισμὸ του, ἀκούει ξαφνικὰ παράξενα πονεμένα βογγητά. Μά βογγητά πού δὲν μοιάζουν με ἀνθρώπινα, οὔτε καί με μεγάλου σαρκοφάγου θηριοῦ.

— Τὶ διάβολο νᾶναι; ἀναρωτιέται, σάν

άνησυχος, ο Σουβλερομύτης. Κι' άμέσως, σταματώντας, φωνάζει αγέρωχα:

— "Αν είσαι λέων έξελεθε νά σέ κατασπαράξω! "Αν είσαι "Αραφ έξελεθε νά σέ καρπαζώσω. Κι' αν είσαι Μπρουκόλαξ έξελεθε γιά νά τό... θάλω στό πόδι!"

"Όμως ούτε λιοντάρι, ούτε άράπης, ούτε βρυκόλακας παρουσιάζεται.

Καί ο Κακαράκ, ξεθαρρεύοντας, προχωρεί άργά καί με τεντωμένη τή λαστιχένια σφεντόνα του γιά νά... πυροβολήσθ!

Μά νά: Πίσω άπ' έναν μεγάλο πυκνό θάμνο άντικρύζει κάτι πού δέν ήταν τίποτα άπό εκείνα πού είχε ύποψιστή.

Είναι ένα μεγαλόσωμο θηλυκό καγκουρώ, πού πεσμένο κάτω βογγούσε πονεμένα: "Ενας μεγάλος θόας είχε τυλίξει τίς θανατερές κουλούρες του στό κορμί του. "Εσφίγγε τό καλό ζωό με άφάνταστη δύναμη. Τά κόκκαλά του είχαν άρχισεί νά τρίζουν. "Από στιγμή σέ στιγμή θά ξεψυχούσε...

Τό πεινασμένο έρπετό δέν άντιλαμβάνεται τόν Σουβλερομύτη. Τό καγκουρώ όμως πού τόν βλέπει, τόν κυττάζει με μάτια βουρκωμένα σά νά τού ζητάη βοήθεια. Σά νά τόν ίκετεύη: "Σώσε με! Σώσε με!"

Ο άποκεφαλισμός του φιδιού

Ο ΚΑΚΑΡΑΚ συγκινηείται:

— Μή φοβού, μαντάμ Καγκουρίνα. Ψιθυρίζει σιγά. "Όλοι, άργά ή γρήγορα θά πεθάνουμε! "Ασε τό καημένο τό φιδάκι νά σέ χλαπαχλουπίσθ. Κι' αυτό.. μάνα τό γέννησε!

"Όμως άλλα λέν τά χείλια του κι' άλλα

τά χέρια του.

Καί νά: γυρίζοντας άμέσως τήν τεντωμένη σφεντόνα του πρós τό κεφάλι τού φιδιού, τό πλησιάζει. Καί άπό πολύ μικρή άπόστασι τό... πυροβολεί κατακούτελα. Τό γιγάντιο έρπετό ζαλίζεται. Οί θανατερές κουλούρες του χαλαρώνουν. Ο Σουβλερομύτης βρίσκει τήν εύκαιρία: Τραβάει τό μικρό, καλοακονισμένο πάντα, μαχαίράκι του. Τού κόβει τό λαιμό πέρα γιά πέρα. Τό καγκουρώ τινάζει άπό πάνω του τό νεκρό κορμί τού φιδιού. Έλευθερώνεται.

— Σ' έσωσα άπ' τού χάρου τά δόντια! τού λέει ο Κακαράκ. Κι' έστειλα τό καημένο τό φιδάκι νησιτικό στόν «"Άλλο Κόσμο»». "Άλλοτε όμως νά προσέχης προσεκτικά καί μετά προσεκτικής προσοχής: "Αμα άγκαλι-

Ο Κακαράκ τεντώνει τή λαστιχένια σφεντόνα του πρós τό κεφάλι τού φιδιού. Καί άπό μικρή άπόστασι τό... πυροβολεί κατακούτελα!

άξεσαι με όφι, νά κυττάς νά είναι.. χορτάτος!

Καί συνεχίζει τό δρόμο του καμαρωτός καί ντυρός, σά νάχη καταπιή κανένα μαστούνι!...

Μά γιά κυττάζτε: Τό καγκουρώ πού είχε σωθή άπό θέβαιο καί φρικτό θάνατο, κάνει κάτι άπίστευτο:

Πετιέται άμέσως όρθό στό μέγала πσι-νά του ποδάρια. Καί πηδώντας σάν φύλλος, πλησιάζει τόν κωμικοτραγικό σωτήρα του. Τόν ακολουθεί σάν σκυλάκι (*).

Ο Κακαράκ πού άκούει πίσω του τά βαρεία πηδήματά του, παραξευεύεται:

— "Ε, μπαρμπα Καγκούρκα!, τού λέει. Γιά καμιά νόστιμη κοπελίτσα με νόμιμες καί με πήρες τό κατόπι.

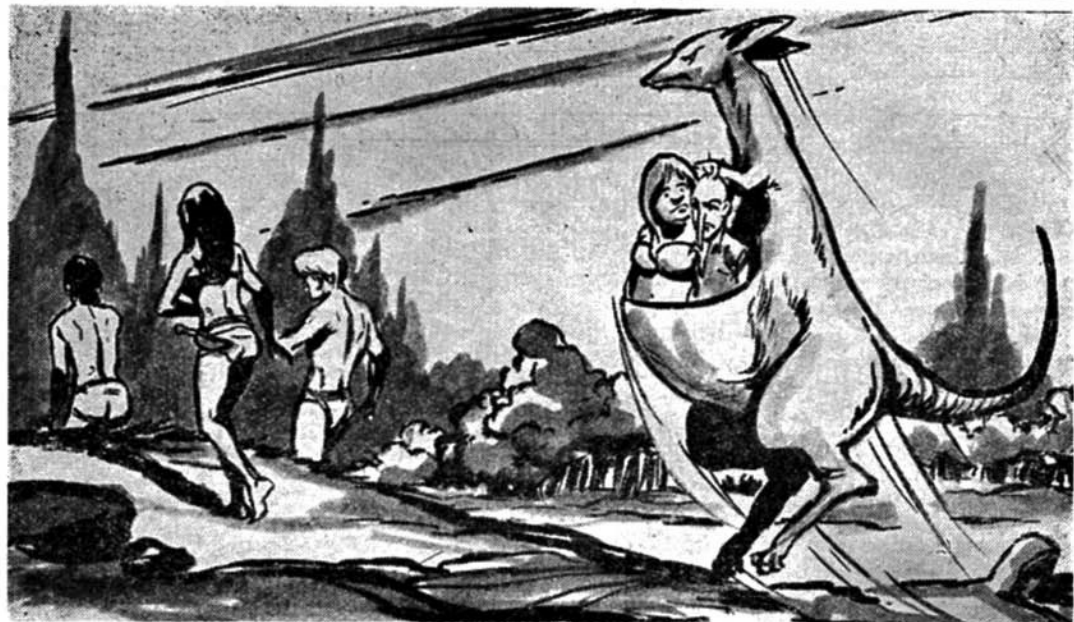
"Όμως γρήγορα καταλαβαίνει πώς τό ζωό τού έχει δηλώσει ύποταγή. Καί έχει τεθή στή διάθεσί του. "Ετσι έκμεταλλεύεται άμέσως τήν εύκαιρία: Μ' ένα πήδημα πέφτει δλοζούπτος μέσα στόν μεγάλο θύλακα τής κοιλιός τού καγκουρώ:

— Καί τώρα πού με... «τσέπως» τράβα, μαντάμ Καγκουρία μου! Είσαι πιά αναπαιτική κι' άπό... γαιδούρα! "Αμέ;!

Μά νά: Λίγο πιό κάτω ο Κακαράκ έχει μία μεγάλη απογοήτευσι: Σάν φθάνει στό σημείο πού είχε παρατήσει άναίσθητο τόν μαγογιατρό τής φυλής τού «Γυάλινου Θεού», ο Ράχ — "Αμπτούν δέν βρίσκει' εκεί Σίγουρα θά συνήλθε καί θά τόβαλε στό πόδι.

Ο Σουβλερομύτης πού άναλογίζεται τίς άεροδυναμικές καρπαζιές πού πρόκειται νά έκραγούν στόν μαρτυρικό σβέρκο του,

(*) Τά ζωά αυτά έχουν πολύ άνεπτυγμένα δύο αίσθηματά : τό αίσθημα τής στοργής στό παιδιά τους, πού τά σέρνουν μαζί τους τοποθετημένα μέσα στόν εύρύχωρο σάκκο τής κοιλιός τους. Καί τό αίσθημα τής εύγνωμοσύνης πρós κάθε άνθρωπο ή ζωό πού τους έκανε κάποιο καλό.

Ὁ μεγαλόσωμος Καγκουρῶ ἀκολουθεῖ τοὺς τρεῖς συντρόφους μεταφέροντας μέσα στὸν θύλακα τῆς κοιλίας του τὸν Κακαράκ καὶ τὴν Τσίχλ.

οιγανотραγουδάει ἓνα αἰσιόδοξο στίχάκι του:

«Δὲν μπορῶ: θά κάνω ἀπάτη,
κι' ὅποιος θέλει ἄς μὲ τρακάρη:
Γὸ καλὸ τὸ μονοπάτι
ξέρει κι' ἄλλο... παλληκάρη!».

Καὶ κτυπώντας μὲ τ' ἀριστερὸ τοῦ χερὶ στὸ στήθος τοῦ ὑπάκουου καγκουρῶ, τὸ κάνει ν' ἀλλάξῃ κατεύθυνσι πρὸς τ' ἀριστερά.

Σὲ λίγο φθάνει στὸ μικρὸ χορταρένιο χωριὸ μιᾶς φυλῆς ἰθαγενῶν.

— Πουλᾶτε κανένα γέρο ἀδύνατο σὰν τοῖρο μὲ ἀδενοπάθεια; τοὺς ρωτᾷ μέσα ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τοῦ Καγκουρῶ. Θὰ τὸν πλερώσω ἀκριθὰ, σὰν... ἀρνάκι τοῦ γαλάτου.

Ὁ φύλαρχος τοῦ παρουσιάζει ἓνα σκελετωμένο γεροχοῦφταλο, πού μόλις καταφέρνει νὰ σέρνεται στὰ πόδια του.

— ἔχουμε αὐτόν, τοῦ λέει. Ἦταν ἄλλοτε γιαντρός τῆς φυλῆς μας. Μά τώρα ξεκουτιάθηκε, ὁ καπμένος. Δὲν ξέρει τί τοῦ γίνεται! Τὸν λένε Χουρουντουμπουν!

Ὁ Κακαράκ τοῦ ρίχνει μιὰ ἐξεταστικὴ ματιά ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια:

— Φίνος εἶναι! ἀποφαίνεται.

Ἀμέσως πηδαίει ἀπὸ τὸν θύλακα τοῦ Καγκουρῶ. Βγάζει ἀπὸ τὴ μέσα κρυφὴ τσέπη τῆς παλαιοποικτικῆς στολῆς του μιὰ φούχτα χρυσὰ φλωριά. Τὰ δίνει στὸ φύλαρχο:

— Πάρτα καὶ σὲ καλὴ μεριά, τοῦ λέει.

Καὶ χεροδύναμος καθὼς εἶναι, ἀρπάζει τὸν μαῦρο γέροντα. Τὸν πετάει στὴν τομαρένια τσέπη τῆς κοιλίας τοῦ ζώου του. Καὶ τοῦ ἐξηγεῖ:

— Ἐοῦ θὰ μὲ σώσης, μπάρμπα γέρο. Ἄλλοιῶς ἡ καρπαζιά θὰ πάγαινε σύγγεφο!

Ἦτοτε, κόβει ἓνα κλαδί. Τὸ καθαρίζει ἀπὸ τὰ φύλλα. Καὶ κάνοντάς τα θέργα, κτυπᾷ τὸ καγκουρῶ στὰ πσινά:

— Ἀειντε, Πηδηχτούλη μου! Τράβα γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζανάκου.

Καὶ καθὼς τὸ ζῶο ξεκινᾷ, ὁ Σουβλερομύτης τοῦ δίνει κατεύθυνσι μὲ τὴ θέργα του. Μετά, βαδίζοντας πλάι του, ρωτᾷ τὸ σκελετωμένο γεροχοῦφταλο:

— Δὲν μοῦ λές, προπαπού; Ἐχεις ἀκουστὰ γιὰ κάποιον κομπογιαννίτη Ράς — Ἀμπτούν;

Μὲ δυσκολία καὶ ξεψυχισμένα ὁ μαῦρος γέροντας τοῦ ἀποκρίνεται:

— Naί, παιδί μου!... Εἶναι ὁ καλύτερος γιαντρός τῆς Ζούγκλας. Κάποτε ἦταν μαθητής μου!

Ἐπιδρομὴ τῆς Βούρχα - Λάγκα

Ὁ ΚΑΚΑΡΑΚ γνωματεύει κατηγορηματικά:

Ἦρα ὁ καλύτερος γιαντρός τῆς Ζούγκλας εἶσα: τοῦ λόγου σου, μετὰ συγχωρήσεως! Μόνο πού θὰ σοῦ ἀλλάξω τὸνομα: Δὲν θὰ εἶσαι πιά ὁ γεροξεκούτης Χουρουντουμπουν. Μὰ ὁ διάσημος δόκτορας Ράχ Ἀμπτούν. Καὶ πρόσεξε καλά: Στὴ σπηλιά

του Ταρζάν πού θα πάμε, όποια έγχείρνοι κι' αν σου πουνε, θα πής πώς ξέρεις να την κάνης. Καί θα την κάνης. Άλλοιώς, θα θάλω τὰ σκυλιά να φάνε τά... κόκκαλά σου!

Ό ξεκουτισμένος καί μισότρελλος γέρος «έγκρίνει καί έπαυξάνει» όπως λένε στο Στρατιωτικό:

— Καί θέβαια, παιδί μου! Έγώ είμαι ό... Ράχ — Άμπτούν, ό μεγαλύτερος γιατρός τής Ζούγκλας! Δέν υπάρχει καμμία έγχείρνοι — όσο δύσκολη κι' αν είναι — πού να μη μπορώ να την κάνω!

Ό Σουβλερομύτης τόν κυττάζει με θαυμασμό:

— Είσαι πολύ τοίφτης!, του λέει. Άν καί τυγχάνης άράπης, έλπίζω να θγής... άσπρο πρόσωπος!

Καί νά: Ό Ταρζάν, πού έχει συνέλθει πιά, ό Ζαντόβ κι' ό Κακαράκ, μαζί με τόν Χουρουντουμπούν φορτωμένον στην τσέπη τής κοιλιάς του καγκουρώ, φθάνουν, σχεδόν μαζί, στη σπηλιά του πρώτου.

Έξω από τό άνοιγμά της αντικρύζουν καθισμένες, δεξιά κι' άριστερά, τή Ζάμπα καί τήν Τσίχλ:

— Καλές φθάσαμε «τούκα πρώτες»!, τούς λέει χαμογελώντας ή Χοντρή. Άλλά άστε τα: Λίγο έλειψε να με άπαγάγουνε πάνω από έκατό... γαμπροί! Πλύν όμως έλειπα άπουσίαζα, καθότι δέν θρικόκουν έδω καί παρούσα!

Η «Έλληνίδα» τήν άγριοκυττάζει. Καί έξηγει αυτή στους τρεις συντρόφους:

— Μόλις ό Κακαράκ κατάφερε να μάς έλευθερώσει από τό ύπόγειο μπουντρούμι του άρχηγού τής φυλής του Γυάλινου Θεού, τραβηχτήκαμε παράμερα γιά να δούμε τι θ' άπογίνη. Όμως κρυμμένες πίσω από ένα θάμνο, όπως είχαμε θρεθί, δεχτήκαμε τήν επίθεσι ενός γιγαντόσωμου κι' άγριου καννίβαλου...

— Ήταν ό πρώτος «γαμπρός», συμπληρώνει ή Τσίχλ.

Καί προσθέτει:

— Μπαρδόν γιά τήν ένόχλησις!

Η Ζάμπα συνεχίζει:

— Φυσικά τό θάλαμε άμέσως στα πόδια...

— Καθότι δέν είμαι εισέτι εις ώραν γάμου!, πετάγεται πάλι ή «Χοντρή», λοξοκυττάζοντας τόν Κακαράκ.

Η «Έλληνίδα» έξακολουθεί σά να μη τήν άκουσε:

— Μά όσο γρήγορα κι' αν τρέχαμε, ό φοβερός μαύρος καννίβαλος όλο καί μάς πλησίαζε...

— Ήτο ξετρελλαμένος μαζί μου, ό ταιλωπάκος! Καί μάτα μπαρδόν γιά τήν ένόχλησις!

Ό Ζαντόβ τής δίνει μιá «περιποιημένη» κλωτσιά στα μαλακά. Τήν κάνει να τιναχτή καί να κουτρουβαλήσει δέκα δήματα μακριά.

Η χοντρή σκώνεται σθέλτη. Καί τρίβοντας τα πονεμένα πιασινά της, του φωνάζει:

— Καλές φτού σου να μην άδασκαθής! Στις κλωτσιές είσαι ανώτερος κι' από... μου λारी! Μπαρδόν γιά τό κομπλιμένο!

— Δίκνο έχει τό κορίτσι! μουρμουρίζει ό

Ό τρομακτικός άράπης με τὰ κέρατα χουφτιάζει τόν Ταρζάν καί τόν Ζαντόβ. Τους έκσφενδονίζει πέρα με άφάνταστη δύναμι καί όρμη!

Σουβλερομύτης. Κι' αποτραβιέται με κόλπο γιά ν' αποφύγει ένδεχομένη... στράκα.

— Λοιπόν; ρωτάει περιέργως ό Ταρζάν τή Ζάμπα.

— Ό καννίβαλος, συνεχίζει αυτή, όλο και μάς πλησίαζε. Ώσπου σέ λίγο άρχισα ν' άκούω τή λαχανιασμένη άνάσα του πίσω μου. Έτοι σταματάω άπότομα. Καί γονατίζοντας μένω άκίνητη...

»Ό φοβερός άνθρωποφάγος πού δέν προφταίνει νά σταματήσει κι' αυτός, σκοντάφτει μέ όρμη πάνω μου. Καί τινάζεται σάν βολίδα. Πέφτει μπρούμυτα μερικά βήματα μπροστά. Πασχαλίζει νά ξανασηκωθεί ζαλισμένος άπό τό θροντοχτύπημα. Μά έγώ προφταίνω: Άρπάζω άπό κάτω μία πέτρα. Τήν πετάω στό κεφάλι του. Τόν κάνω νά ξανασηκωθεί κάτω άναίσθητος!

»Ύστερα είχαμε ξεμακρύνει πολύ τήν περιοχή τής φυλής του «Γυάλινου Θεού». Άντί νά γυρίσουμε προτίμηση νά φθάσουμε έδώ στή σπηλιά σου, Ταρζάν.

— Λοιπόν;

— Καλέ τί λοιπόν; Έδώ ήτανε πού βρήκαμε τούς πολλούς... «γαμπρούς»! κάνει ή Τοίχλ πού στό μεταξύ έχει πάλι μαζευτή κοντά τους.

Ή «Έλληνίδα» συνεχίζει:

— Μόλις πλησιάζαμε νά φθάσουμε έδώ, είδαμε ένα μεγάλο μπουλούκι άπό άγριους καννίβαλους! Ήταν πάνω άπό έκατό. Κι' άνάμεσά τους ή πανώρια μαύρη βασίλισσα Βούρχα — Λάγκα.

— Ή Βούρχα — Λάγκα;, κάνει παραξενεμένος ό άρχοντας τής Ζούγκλας.

— Ναί. Τήν είδα μέ τά μάτια μου.

— Καί τί ζητούσαν όλοι αυτοί έδώ στή σπηλιά σου;

— Δέν ξέρω. Όταν πλησιάζαμ' έμείς αυτοί έτρωγαν. Τέσσερες άπό δαύτους σήκωναν στούς ώμους τους ένα βαρύ φορτίο.

— Τί;

— Δέν μόρεσα νά καταλάβω. Ήταν τυ-

Ή Ζάμπα ρωτάει τόν τετραπέρατο παπαγάλο: — Τούς παρακολούθησες, Κουσκούς; Πού πήγαν ή Βούρχα — Λάγκα καί οί άραπάδες της;

λιγμένο σέ μία μεγάλη προβιά καμυλοπάρδαλης.

— Καί τραβούσαν μέ κατεύθυνση πρós τήν περιοχή τους;

— Όχι. Προχωρούσαν πρós τό βορριά. Ποιός ξέρει πού πήγαιναν...

«Ένας άγνωστος προδότης!

Ό ΤΑΡΖΑΝ ρωτάει συλλογισμένος:

— Τούς παρακολουθήσατε;

— Όχι. Φοβήθηκα μήπως μάς καταλάβουν. Όμως έκανα κάτι καλύτερο: Έστειλα νά τούς παρακολουθήσει πετώντας ό Κουσκούς.

— Ό παπαγάλος μου;, κάνει ό Κακα-

ράκ.

— Ναί... Σέ λίγο πού θά ξαναγυρίση θά μάς πη πού πήγαν ή Βούρχα — Λάγκα καί οί μαύροι της.

Ό Ζαντόβ σάν κάτι νάρχισε νά ύποψιάζεται, ρωτάει παραξενεμένος:

— Καί ό Κουσκούς, πώς βρέθηκε έδώ; Τί ζητούσε;

— Δέν ξέρω, άποκρίνεται ή Ζάμπα. Έδώ τόν βρήκαμε νά φτερουγίζει πάνω άπ' τούς καννίβαλους πού έφευγαν. Του σφύριξα, όπως του σφυρίζει ό Κακαράκ. Καί ήρθε κοντά μας!

Ό «Έλληνας» γυρίζει τώρα στόν άρχοντα τής Ζούγκλας:

— Ξέρεις τί λέω, Ταρζάν;

— Τί;

— Δέν ρίχνεις καμμία ματιά στήν καταπακτή τής σπηλιάς σου...

— Γιατί; κάνει χαμένα εκείνος.

— Γιά πήγαινε νά δής πού σου λέω!

Ό Ταρζάν μπαίνει διασπικτός στή σπηλιά. Μά σάν σέ λίγο ξαναγυρίζει, τό πρόσωπό του είναι κίτρινο σάν του νεκρού. Τούς πληροφορεί μέ φωνή πού τρέμει:

— Ό Χουάιτ κι' ό Μπλάκ πού είχα ρίξει στήν καταπακτή καί σκεπάσει μέ τή βαρεία τρυπητή πέτρινη πλάκα, δέν βρίσκονται πιά εκεί. Έχουν εξαφανιστή. Καί ή καταπακτή ήταν κλειστή. Σκεπασμένη μέ τήν πλάκα της!

Ό Ζαντόβ γνωματεύει μέ πεποίθηση:

— Ή Βούρχα — Λάγκα μέ τούς μαύρους της μπήκαν κι' άρπαξαν τό «Τέρας του Πολιτισμού». Αυτό ήταν πού κουβαλούσαν οί καννίβαλοι στούς ώμους τους, τυλιγμένο στήν προβιά τής καμυλοπάρδαλης!

Ή Ζάμπα άπορεί:

— Ναί, μά πώς έμαθαν πώς οί δυό σια-

μαίοι αδελφοί βρίσκονταν έδω. Καί φυλακισμένοι μάλιστα σ' αυτό τὸ κρυφτό μπουντρούμι τῆς σπηλιάς; Μονάχα ἐμεῖς τὸ ξέραμε. Ἄρα κάποιος ἀπὸ ἐμᾶς πρέπει νά εἶναι ὁ ἀγνωστος προδότης πού τούς τὸ εἶπε.

Ὁ Ταρζάν, ὁ Ζαντόθ, ἡ Ζάμπα, ὁ Κακαράκ καί ἡ Τοίχλ, ἀλληλοκυττάζονται καχύποπτα.

Μά τὴν ἴδια στιγμή φτερούγισμα πουλιοῦ ἀκούγεται νά πλησιάζῃ. Ὁ τετραπέρατος παπαγάλος φθάνει πάνω τους. Προσγειώνεται στὸν ὦμο τοῦ ἀγαπημένου του Κακαράκ:

— Βρὲ καλῶς τὸν Κουσκούς!, τοῦ κάνει ὁ Σουβλερομύτης. Τί κάνει ἡ κυρά Κουσκούσινα;

— Καλά, καλά! ἀποκρίνεται τὸ πολύχρωμο πουλί μὲ τὴ στριγκή φωνή του.

Καί συνεχίζει:

— Εἶναι ὁμορφὴ! Τὴν ἀγαπῶ, Κακαράκ. Θέλω νά τὴν πάρω. Μά ἡ «μαύρη γυναῖκα» δὲν...

Ἡ Ζάμπα πού δὲν προσέχει τὰ λόγια του, τὸν κόβει γιὰ νά ρωτήσῃ:

— Τους παρακολούθησες, Κουσκούς; Πού πῆγαν ἡ Βούρχα — Λάγκα καί οἱ ἀρπάδες τῆς;

Ὁ πανέξυπνος παπαγάλος προσπαθεῖ νά τῆς δώσῃ νά καταλάβῃ:

— Στὴ μεγάλη σπηλιά... Ἕνας ἀράπης μὲ δυὸ κέρατα!... Μέσα, πολλὰ μεγάλα τέρατα... Δὲν εἶναι ζωντανά... Ἐκεῖ πῆγαν... ἐκεῖ στὸν ἀράπη μὲ τὰ κέρατα δώσανε τοὺς δυὸ κολλημένους ἀνθρώπους: τὸν λευκὸ καί τὸν μαύρο... Αὐτὸς τοὺς ἔρριξε σὲ μιά τρύπα τῆς σπηλιάς. Σκέπασε τὴν τρύπα...

Τὰ μάτια τῆς «Ἑλληνίδας» σκοτεινιάζουν:

— Εἶναι φανερό!, μурμουρίζει κυττάζοντας πάλι καχύποπτα τοὺς συντρόφους τῆς. Κάποιος πρόδωσε στὴ Βούρχα — Λάγκα πῶς ὁ Χουάιτ κι' ὁ Μπλάκ βρίσκονταν στὴν ὑπόγεια κρύπτη αὐτῆς τῆς σπηλιάς. Κι' αὐτὸ τὸ μυστικὸ μονάχα ἐμεῖς τὸ ξέραμε. Ἄρα καί ὁ προδότης εἶναι ἓνας ἀπὸ ἐμᾶς!

Κι' ἀρχίζει νά ρωτᾷ:

— Εἶσ' ἐσύ, Ταρζάν;

— Ὁχι.

— Εἶσ' ἐσύ Ζαντόθ;

— Οὔτε.

— Εἶσ' ἐσύ, Κακαράκ;

— Οὐδὲν!

— Εἶσ' ἐσύ, Τοίχλ;

— Καλὲ γιὰ πρόσεξε πῶς μιλάς: ἐγὼ δὲν εἶμαι μαρτυρία!

— Οὔτε κι' ἐγὼ τὸ εἶπα προσθέτει ἡ Ζάμπα.

Καί καταλήγει μὲ ἀπογοήτευσι:

— Τότε ποῖος εἶναι; Ποῖος ἀπὸ ἐμᾶς εἶναι ὁ προδότης;

— Θὰ τὸν βροῦμε ἀμέσως!, κάνει ὁ Κακαράκ. Καί παίρνοντας τὸν παπαγάλο ἀπὸ τὸν ὦμο του στὰ χέρια τοῦ λέει:

— Τὸ λοιπὸν, Κουσκουσόκο μου: Τοῦ λόγου μου θὰ σὲ ἀρωτῶ καί τοῦ λόγου σου θὰ μοῦ ἀπαντῇς. Βεσ—λα—τά—κα;

— Βα—λα—τά—κα! τοῦ ἀποκρίνεται κι' ἐκεῖνος κακαράκι.

— Πέσ' μου τώρα: Ἡ Βούρχα — Λάγκα ἔχει στὸ παλάτι τῆς καμμιά παπαγάλινα;

— Ναί, ναί! Λαλίντα, τὴ λένε! Πολύ ὁμορφὴ! Τὴν ἀγαπῶ πολύ!

— Μπράβο! Μὲ τὴν εὐχὴ μου καί καλά... στέφανα! Ἄλλὰ ἡ «μαύρη γυναῖκα» δὲν σοῦ δίνει τὴ Λαλίντα σου. Ἔτσι δὲν εἶναι;

— Ναί, ναί! Θέλει νά πηγαίνω ἐκεῖ: Νὰ μὲ ρωτᾷ καί νά τῆς λέω. Ὅπως κι' ἐσύ.

— Τί σὲ ρώτησε, λοιπὸν, καί τί τῆς εἶπες;

— Τίποτα, τίποτα! κάνει ὁ πονηρὸς παπαγάλος.

Τὸ μυστήριο φωτίζεται!

Ο ΣΟΥΒΛΕΡΟΜΥΤΗΣ ἀγριεύει. Τραβάει καί τοῦ ξερριζώνει ἓνα φτερό:

— Μίλα, Κουσκούς! τοῦ φωνάζει. Πέσ' τὴν ἀλήθεια ἀνευ φόβου καί ἀνευ πάθου! Καθότι θὰ σὲ μαθήσω ζωντανὸ καί θὰ ντρέπῃσαι νά παρουσιάξῃσαι στὴ Λαλίντα... τοιτοῖδι! Λέγε: τί σὲ ρώτησε;

Ὁ τετραπέρατος παπαγάλος ὁμολογεῖ:

— Μὲ ρώτησε πού εἶναι οἱ δυὸ κολλημένοι ἀνθρωποὶ: ὁ λευκὸς καί ὁ μαύρος.

— Κι' ἐσύ τί τῆς εἶπες;

— Τῆς εἶπα: Εἶναι στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Τὸν εἶδα νά τοὺς κρύβῃ κάτω ἀπὸ μιά πλατεῖα πέτρα!..

Ὁ Κακαράκ γυρίζει τώρα στοὺς δυὸ ἀνδρες καί στὴ Ζάμπα:

— Ἰδοὺ ὁ προδότης! τοὺς κάνει. Πρέπει νά τὸν περάσουμε ἀπὸ Στρατοδικεῖο. Νά τὸν ντουφεκίσουμε διὰ... τουφεκισμοῦ, μετὰ συγχωρήσεως.

Ἡ Τοίχλ φτύνει στὰ μοῦτρα τὸν παπαγάλο:

— Φτοῦ σου, μαρτυρίαρ! Ἄλλὰ ἐρωτοχτυπημένος δὲν εἶναι, τί περιμένεις!;

Ὁ Ζαντόθ ἀναρωτιέται:

— Μά πού νά βρίσκεται αὐτὴ ἡ σπηλιά πού λέει ὁ παπαγάλος; Ἄν ξέραμε πού εἶναι...

Ὁ Ταρζάν τὸν κόβει:

— Ξέρω εγώ! είναι ή σπηλιά με τὰ θαλασσωμένα τέρατα, όπως τὴ λένε. Κι' ἀνήκει στὴ φυλὴ τῆς Βούρχα — Λάγκα. Ἐκεῖ οἶγουρα θὰ θέλῃσε νὰ βάλῃ καὶ τὸ Τέρας τῶν δύο «ένωμένων» ἀδελφῶν: τοῦ λευκοῦ καὶ τοῦ μαύρου. Κι' αὐτοὺς θὰ τοὺς θαλασμάσῃ ὁ ἀράπης με τὰ δύο κέρατα.

»Ἀπὸ γέροντες μάγους ἰθαγενεῖς ἔχω ἀκούσει πὼς κάθε βασιλιάς ἢ βασίλισσα τῆς φυλῆς ἔχουν ἱερὰ ὑποχρέωσι νὰ θαλασμάσουν καὶ νὰ προσθέσουν στὴ συλλογὴ τῆς Σπηλιάς, ἓνα τουλάχιστον Τέρας στὴ ζωὴ τους. Κι' ἓνα τέτοιο τέρας, στὰ σημερινὰ χρόνια, δὲν εἶναι τόσο εὐκόλο νὰ βρεθῇ...

— Τώρα καταλαβαίνω γιατί ἡ μαύρη βασίλισσα Βούρχα — Λάγκα ἔκανε τὸ φίλο τοῦ Χουάιτ. Ὅχι γιὰ νὰ τὴν κἀνῃ βασίλισσα τῆς Ζούγκλας, ὅπως ἔλεγε, μὰ γιὰ νὰ καταφέρῃ νὰ πιάσῃ τὸ «Τέρας» τῶν σιαμαίων ἀδελφῶν, νὰ τὸ θαλασμάσῃ καὶ νὰ πλουτίσῃ μ' αὐτὸ τὴν «Ἱερὰ Σπηλιά»!, λέει συλλογιζομένη ἡ Ζάμπα.

— Τότε πρέπει νὰ ξεκινήσουμε ἀμέσως!, λέει ὁ Ζαντόβ στὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Νὰ φθάσουμε γρήγορα ἐκεῖ. Νὰ προλάβουμε πρὶν ὁ ἀράπης με τὰ κέρατα σκοτώσῃ καὶ θαλασμάσῃ τοὺς δύο ἀδελφούς.

—Ναί. Πάμε γρήγορα!, συμφωνεῖ ὁ Ταρζάν. Κι' ὅλοι μαζί κάνουν νὰ ξεκινήσουν.

Μὰ ὁ Κακαράκ τοὺς συγκρατεῖ:

—Ἔεεε! Γιά πού τὸ βάλατε μπαρμπα — λεβέντες;

Καὶ δείχνοντάς τους τὸν γέρο Χουρουντουμπούν πού ἔχει ἀποκοιμηθῇ μέσα στὸν θύλακα τῆς κοιλιᾶς τοῦ Καγκουρώ, συνεχίζει:

— Καὶ τὸν δόκτωρ κομπογιαννίτη τί θὰ τὸν κάνουμε; Τρόμαξα νὰ τὸν κουβαλήσω ἐδῶ γιὰ νὰ κἀνῃ τὴν ἐγχείρησι. Πῶς θὰ τὸν διώξουμε ἔτσι ἀπρακτο; Νὰ τοῦ πληρώσετε τουλάχιστον τὴ βίβλα!

— Ποιὸς εἶναι αὐτός; ρωτᾶνε ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ζάμπα μαζί.

— Ρωτῆστε τον νὰ σᾶς πῇ.

Τὸν σκουντᾶνε νὰ ζυγνήσῃ.

— Ποιὸς εἶσαι καλὲ μου γέροντα; τὸν ρωτᾶνε.

Ἐκεῖνος, ἀγουροζυγνημένος καθὼς εἶναι, ξεχνάει τὸ ὄνομα πού πρέπει νὰ πῇ:

— Εἶμαι ὁ... ὁ... Εἶμαι ὁ... γιατρός. Ὁ καλύτερος γιατρός τῆς Ζούγκλας!

— Καὶ πῶς σὲ λέει;

Ὁ Χουρουντουμπούν δείχνει τὸν Κακαράκ:

— Ρωτῆστε τον νὰ σᾶς πῇ. Αὐτὸς τὰ ξέρει καλύτερα:

Ὁ Σουβλερομύτης σπεύδει νὰ ξεπεράσῃ τὴν κακοτοπιά:

—Ὁ Ράχ—Ἄμπουν εἶναι, μετὰ συγχωρήσεως. Μέγας μαχαιροκόφτης καὶ γιαιοφιατῆς! Ὅμως λόγω τοῦ θαυτοῦ γήρας ξεχνάει τ' ὄνομα τόν, ὁ φουκαράς!

Ὁ Ταρζάν τὸν πιάνει ἀπὸ τὴς μασχάλες. Τὸν βγάζει, με προσοχὴ, ἀπὸ τὴν τομαρένια τσέπη τῆς κοιλιᾶς τοῦ καγκουρώ. Τὸν καθίζει σὲ μιά πλατεῖα πέτρα ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά του.

— Πέριμεν! ἐδῶ, καλὲ μου γέροντα!, τοῦ λέει. Ἄν μπορέσουμε καὶ λευθερώσουμε τὰ δύο ἐνωμένα ἀδελφία, θὰ τὰ φέρουμε ἐδῶ νὰ τὰ χωρίσῃς.

Ὁ Κακαράκ ὑποσπνίζει τὴς ἱκανότητες τοῦ γέρο:

— Κι' ἂν τ' ἀδελφία εἶναι χωρισμένα, τὰ ... ξανακολλάει!

Σπουδαῖος γιατρός, σᾶς λέω! Ἀμέεεε;!

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας σφυρίζει ἀμέσως συνθηματικά. Σὲ λίγες στιγμὲς οἱ δύο γιγαντόσωμοι πιστοὶ του γορίλλες: ὁ Χούμπ καὶ ἡ Χάμπ καταφθάνουν τρέχοντας.

Ὁ Ταρζάν τοὺς διατάζει στὴ γλῶσσα τους:

— Βοὺ χάιχ μέφ ντούλ σόρχ φούμ μπούρ νάμ (*).

Οἱ δύο τρομακτικοὶ γορίλλες καταλαβαίνουν. Κόβουν γρήγορα ἀπὸ ἓνα χοντρὸ κλαδί. Τὸ κάνουν ρόπαλο. Καὶ τοποθετοῦνται ἀμέσως ὁ ἓνας δεξιὰ κι' ὁ ἄλλος ἀριστερά ἀπ' τὸν γέροντα.

Ὁ Ταρζάν, ἡ Ζάμπα καὶ ὁ Ζαντόβ ξεκινᾶνε διασπικτοὶ γιὰ τὴ σπηλιά με τὰ θαλασσωμένα τέρατα.

Τ' «ἀνέκδοτο» τοῦ Κακαράκ

Ὁ ΚΑΚΑΡΑΚ πηδάει στὴν εὐρύχωρη τσέπη τοῦ ἀφοσιωμένου Καγκουρώ του.

Μὰ σχεδὸν ἀμέσως μετανοῶνει. Τὸ φρενάρει:

— Βρέ μππππππππππ!

Καὶ ρίχνοντας μιά ματιά στὴν παραπνεμένη Τοίχλ, τῆς λέει:

— Ἰσα Χοντρή: Ἐλα κι' ἐσύ! Διθέσιο εἶναι τ' ἀμάξι!

Ἡ Τοίχλ πλησιάζει. Βλέπει πόσο στριμγμένοι θὰ εἶναι ὁ ἓνας με τὸν ἄλλον ἂν μπῇ κι' αὐτὴ μέσα στὸ θύλακα τοῦ Καγκουρώ. Καὶ τὸν ρωτᾷ, χαμηλώνοντας ντροπαλὰ τὰ μενεξεδένια τῆς θλέφαρα:

— Ναί... Ἀλλά νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς πῶς θὰ εἶσαι... φρόνιμος.

(*) Μείνετε ἐδῶ μέχρι νὰ γυρίσω. Κανένας ἄνθρωπος ἢ θεριὸ νὰ μὴν πειράξῃ τὸ γέρο.

Καί μ' ἓνα πῆδημα θρίσκειται κι' αὐτὴ μέ-
σα στὴν τομαρένια τσέπη, πιάνοντας, μὲ
τὸ ἀνοικονόμητο κορμί της, ὅλο τὸ χῶρο:
— Ἀμάσαν! κάνει ὁ Σουβλερομύτης.

Ἄν δὲν σκάσω, θά πάθω... ἀσφυζία!
Ἡ «Χοντρή» χαμογελάει εὐγενικά:
— Μπαρδόν γιὰ τὴν ...ἐνόχλησις! θαρρῶ
ὅμως πῶς ἂν θγῆς ἔξω θά εἶναι πιό... εὐ-
ρύχωρα!

Σχεδὸν ὁμῶς ξεκινᾶνε κι' αὐτοί. Ἄκο-
λουθοῦν τοὺς τρεῖς μεγάλους συντρόφους
τοὺς ποὺ ἔχουν πάρει κατεύθυνσι πρὸς τὸ
βορριά.

Ὁ Κακαράκ σφυρίζει συνθηματικά στὰ
δυὸ χαριτωμένα καὶ τετραπέρατα τεντυ-
μπούκια του. καὶ ἐκεῖνα, ποὺ τριγυρίζουν
πάντα κοντά του, τὸν ἀκολουθοῦν ψηλά
στὸν ἀέρα, πηδώντας ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί
κι' ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο...

Ὅσο γιὰ τὸν Κουσκούς, αὐτὸς φτερου-
γίζει μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸ χορταρένιο
παλάτι τῆς μαύρης βασιλοῦσας Βούρχα —
Λάγκα. Ἐκεῖ ποὺ μέσα σ' ἓνα πρωτόγονο
ξυλένιο κλουβὶ θρίσκειται ἡ ὁμορφὴ καὶ
φανταχτερὴ Λαλίνα: ἡ ἀγαπημένη του
Παπαγαλίνα.

Ἄλλὰ μονάχα ἡ Τοίχλ προσέχει καὶ ὑ-
ποψιάζεται τὸ φευγιὸ τοῦ πρὸς τὰ ἐκεῖ.

— Τὸν εἶδες τὸ μαρτυριάρι; λέει οἰγὰ
στὸν Κακαράκ. Πάει σ' αὐτὴ τὴν ἀσχημο-
μούρα ἀραπιννοβασιλοῦσα, νὰ τὸ δώσῃ «χαρ-
τί καὶ καλαμάρι»!

— Τί; κάνει ἀνήσυχος ὁ Σουβλερομύτης.
Κι' ἐνῶ ἄλλο περίμενε ν' ἀκούσῃ, ἄλλο
ἀκούει:

— Καλέ, ρῶτημα θέλει; Πάει νὰ μαρτυ-
ρήσῃ στὴ Βούρχα — Λάγκα πῶς πηγαίνουμε
στὴ Σπηλιά τῶν Τεράτων... στριμωγμένοι
τόσο κοντά ὁ ἓνας μὲ τὸν ἄλλον!

— Ρα-μά-τρο νὰ ρθῇ-σοῦ! τῆς λέει ὁ φα-
λακρὸς Τριτρίχης, κακαράκια!

Καὶ τὸ πιστὸ καὶ ἀφωσιωμένο Καγκουρῶ,
συνεχίζει τὴν πηδηχτὴ πορεία του.

— Καλέ, φύλλος εἶναι καὶ πηδάει ἔτσι;
Ἀνακατώνονται τ' ἀντεράκια μου! μουρ-
μουρίζει ἡ «Χοντρή».

— Σιγὰ νὰ μὴ σὲ... πιάσῃ ἡ θάλασσα! τῆς
κάνει ὁ Κακαράκ. Ἄν δὲν σ' ἀρέσῃ κατέ-
βα κι' ἔλα μὲ τὰ πόδια. Μὰ ἂν σοῦ τύχῃ
κανένας ρινώκερος, θά πάθῃς τὴ λαχτάρα
ποὺ ἔπαθα κι' ἐγώ, καθὼς ἐρχόμανε στὴ
σπηλιά τοῦ Ταρζανάκου.

— Δηλαδὴ τί ἐπαθες; τὸν ρωτᾷ περιε-
ργὴ ἡ Τοίχλ.

Κι' ἐκεῖνος σοβαρὰ - σοβαρὰ ἀρχίζει νὰ
τῆς διηγῆται ἓνα ἀνέκδοτο, παρουσιάζον-
τάς το πῶς συνέβη σ' αὐτόν:

— Τὸ λοιπὸν, Τοιχλάκι μου, ἄστα καὶ μὴ
τ' ἀρωτᾷς! Ἐφτά τοῦμπες πῆρε ὁ ρινωκε-
ράκος!

— Τί καλέ; Μίλα καὶ μ' ἔσκασες!

— Ὅπως σοῦ εἶπα ἐρχόμουν γιὰ τὴ
σπηλιά τοῦ ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

— Λοιπὸν, λοιπὸν;

— Σαφικὰ ἓνα μεγαλόσωμο ρινωκεράκι
ξεπετάγεται πίσω μου. Καί, ἀγριεμένο κα-
θὼς ἦτανε, μὲ παίρνει στὸ κυνήγι.

— Γιὰ νὰ σὲ φάῃ, ὁ ρινώκερος;

— Ὅχι: Γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ μιὰ μὲ τὸ μο-
ναχοκέρατό του καὶ νὰ πάω στὸν Ἄδην...
σουβλιστός!

— Λοιπὸν, λοιπὸν;

— Ἐγὼ τὸθαλα στὰ πόδια: Τὰ τακούνια
τῶν παπουταῶν μου χτυποῦσαν στ' αὐτιά
μου. Μὰ ὁ ρινώκεράκος ἔτρεχε πιὸ γρήγο-
ρις ἀπὸ ἐλόγου μου. Ἔτσι κάποτε μὲ φτά-
νει. Καὶ σκύβει τὴν κεφάλαι του γιὰ νὰ
μοῦ δώσῃ τὴν «κερατιά» στὰ μαλακά.

Ἄωνία μου ἡ μνήμη! λέω κι' ἐτοιμάζο-
μαι νὰ πεθάνω! Μὰ νά: Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ
ρινώκερος τίναξε τὴν κεφάλαι του γιὰ νὰ
μὲ χτυπήσῃ...

— Τί;

— Γλυστράει καί... πάρ'τον κάτω!...

Ἐγὼ συνεχίζω νὰ τρέχω γιὰ νὰ ξεμα-
κρύνω ὅσο μπορῶ... Μὰ τὸ τεράστιο ρινω-
κεράκι ξανασηκώνεται γρήγορις καὶ μὲ
ξαναφτάνει. Κάνει νὰ μὲ ξανασουβλίσῃ μὲ
τὸ κέρατό του. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ξανα-
γλυστράει. Καὶ μποῦμ, πάρ'τον κάτω!

Ἐγὼ συνεχίζω πάλι νὰ τρέχω γιὰ νὰ
ξεφύγω. Μὰ ὁ ρινώκερος ξανασηκώνεται
καὶ μὲ φτάνει. Μὰ καθὼς ξανακάνῃ νὰ μὲ
σουβλίσῃ...

— Γλυστράει πάλι καὶ μποῦμ! συμπληρώ-
ναι ἡ «Χοντρή».

— Ἀκριβῶς! κάνει ὁ Σουβλερομύτης καὶ
συνεχίζει: Τοῦ λόγου μου τὸ ξαναβάξω
στὰ πόδια. Μὰ τὸ θεριό, ποὺ λές, ξαναση-
κώνεται καὶ μὲ ξαναφτάνει. Μὰ μόλις τινά-
ζει τὴν κεφάλαι του γιὰ νὰ καρφώσῃ...

— Ξαναγλυστράει!

— Καὶ μποῦμ, κουτρουδαλαί κάτω! Ἐγὼ
τρέχω πιὸ γρήγορα ἀκόμη...

Ὁ Ταρζάν ἀφίνει ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ τὸν
γέρο - γιατρό. Βάζει, ὅμως, δυὸ πιστούς του
γορίλλες νὰ τὸν προστατεύσουν ἀπὸ ἀνθρώπους
ἢ θεριά.

Τρομοκρατημένη από την περιγραφή του ή «Χοντρή», τον κυττάζει με θαυμασμό και έδρος:

— Μπαρδόο! Καί ποῦ εὐρίσκες καλὲ τὸ κουράγιο νὰ τρέχης, χρυσὸ μου; Ἐγὼ ἂν ἤμουνα στὴ θέσι σου, ἀπὸ τὴν τρομάρα μου, θά... θά τὴν εἶχα πάθει τὴ λαχτάρα!

Καὶ ζαρώνοντας τὴ μύτη της σ' ἓναν μορφασμὸ ἀπῆλθες, διευκρινίζει:

— Θά... θά εἶχα «λερωθῇ» ἐπάνω μου!

Ὁ Κακαράκ συμφωνεῖ:

— Ἀμέεε;! Καὶ ὁ ρινόκερος ποῦ θάρρεις πῶς... γλύστραγε!

Στὴ Σπηλιά τῶν Τεράτων

Οἱ ΗΡΩΕΣ μας σὰν φθάνουν σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν μεγάλη ἱερὴ Σπηλιά ποῦ βρίσκονται τὰ θαλασσωμένα τέρατα, σταματᾶνε.

Ὁ Ταρζάν λέει στὴ Ζάμπα:

— Μονάχα ἐγὼ καὶ ὁ Ζαντόβ θά δοκιμάσουμε νὰ περάσουμε τὸ ἀνοιγμά τῆς σπηλιάς. νὰ χτυπηθοῦμε μὲ τὸν τρομακτικὸ ἀράπη ποῦ τὴν φυλάει. Ἐσὺ, ὁ Κακαράκ καὶ ἡ Τοίχλ θά μείνετε ἐδῶ. Ἄν χρειασθῇ θά σᾶς ζητήσουμε βοήθεια...

Ἡ Ἑλληνίδα στενοχωρεῖται ποῦ δὲν θά ἔχῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ κάνῃ κι' αὐτὴ κάτι.

— Μά, Ταρζάν! ἀρχίζει νὰ τὸν ἐκλιπαρῇ.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας θυμώνει:

— Αὐτὸ ποῦ σοῦ εἶπα! Μὴ ξεχνᾶς πῶς εἶσαι γυναίκα. δὲν εἶναι φτιαγμένη γιὰ τέτοιες ἐπικίνδυνες περιπέτειες.

Ἡ «Ἑλληνίδα» γυρίζει τῶρα παρακλητικὰ τὰ μάτια της στὸν Ζαντόβ. Σὰ νὰ τοῦ ζητᾷ ὑποστήριξι. Ὅμως κι' ἐκεῖνος τὴν καταδικάζει:

— Θά μείνης ἐδῶ, Ζάμπα. Εἶσαι γυναίκα!

— Τοῦ λόγου μου ὅμως ποῦ τυχάνω ἀντρας, δὲν μὲ παίρνετε μαζί σας!, μουρμουρίζει παραπονιάρικα ὁ Κακαράκ.

Ἡ Τοίχλ ρίχνει μιὰ ματιὰ, γελώντας στὴ μεγάλη σουβλερὴ τοῦ μύτι:

— Χί, χί, χί!... Καλὲ ἀντρας εἶς' ἐσὺ, γλύκα μου: γιὰ... ποτιστήρι; Μπαρδὸν γιὰ τὴν... παρομοίωσις!

Μὰ ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Ζαντόβ ἔχουν στὸ μεταξὺ ξεκινήσει...

Καὶ τῶρα ὅς ξαναγυρίσουμε στὴν ἀρχὴ τῆς περιπέτειάς μας:

Ὅπως θυμόμαστε, οἱ δύο ἥρωές μας φθάνουν στὴ μεγάλη σπηλιά μὲ τὰ θαλασσωμένα τέρατα.

Καὶ νά: Ὁ μαῦρος κερασφόρος γίγαντας Χάμπα - Χοῦμ, ἀκούγοντας τὸ ποδοβολητὸ τους πετιέται ἀμέσως ὀρθός. Κρύβεται πλὴλὸ στὸ ἀνοιγμά της. Καὶ μὲ τὶς τεράστιες χεροῦκλες τοῦ ἐτοιμάζεται νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς ἀγνωστους ἐπισκέπτες.

Ἀτρόμητοι ὁ Ταρζάν κι' ὁ Ζαντόβ ἀδιαφοροῦν γιὰ κάθε κίνδυνο. Κάνουν νὰ μπουῖνε μέσα στὴ σπηλιά. Μὰ ὁ τρομακτικὸς Χάμπα - Χοῦμ ξεπετάγεται ξαφνικὰ μπροστὰ τους. Τὰ χοντρά τριχωτὰ μπράτσα τοῦ τινάζονται ἀρπακτικὰ πρὸς τὸ μέρος τους:

Μὲ τὴν ἀριστερὴ παλάμη κουφιάζει τὸν Ταρζάν. Μὲ τὴ δεξιὰ τὸν Ζαντόβ. Τοὺς φέρνει στὸ στόμα του. Τραβάει μιὰ δαγκωματιὰ στὰ «μαλακὰ» τοῦ ἑνός. Κι' ἄλλη μιὰ στοῦ ἄλλου. Ὑστερα τοὺς ἀνεμίζει πάνω ἀπὸ τὸ φαλακρὸ κεφάλι τοῦ γιὰ νὰ πάρῃ φόρα. Καὶ τοὺς ἐκσφενδονίζει μὲ ἀφάνταστη δύναμι κι' ὄρμη!

Οἱ δύο σωματώδεις καὶ χεροῦκλες ἀνδρες τινάζονται τριάντα θήματα μακριά: Βροντοχτυποῦνται κάτω σφαδάζοντας καὶ οὐρλιάζοντας ἀπὸ τοὺς πόνους!

— ὦωω!... ὦωωω!...

Ἐνῶ ὁ τρομακτικὸς Χάμπα - Χοῦμ κάθετα, καγχάζοντας, σὲ μιὰ πέτρα ἐξῶ ἀπὸ τὴ σπηλιά του.

— Χό, χό, χόοο!... Χό, χό, χόοοο!...

Σὲ κακὰ χάλια ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Ζαντόβ καταφέρνουν νὰ σηκωθοῦν. Καὶ σέρνονται μέχρι τὴν κρυψώνα ποῦ βρίσκονται οἱ ἄλλοι.

Ἡ Ζάμπα περιποιοῖται πρόχειρα τὶς πληγὲς στὸ πίσω μέρος τοῦ κορμιοῦ τους.

— Καλὲ ἐκεῖ θρῆκε νὰ σᾶς δαγκώσῃ; κάνει μὲ συμπόνοια ἡ Τοίχλ.

— Ἀλλὰ ποῦ ἄλλου; τῆς κάνει ὁ Κακαράκ. Ἐκεῖ ὑπάρχει τὸ πολὺ ψαχνό, μετὰ συγχωρήσεως!

Καὶ γυρίζοντας λέει στοὺς δύο ἀνδρες:

— Μιὰ καὶ τὰ κάνετε θάλασσα, θ' ἀναλάβω τοῦ λόγου μου τὴν ὑπόθεσις. Ἐσεῖς καθῆστε ἐδῶ νὰ προστατεύετε τὰ νῶτα σας!

Ἀμέσως σφουρίζει συνθηματικὰ στὰ δύο

Διαβάσετε

- Τὸ ἑβδομαδιαῖο περιοδικὸ αὐτοτελῶν περιπετειῶν

Μικρὸς ΗΡΩΣ

- Ἀπόδειξις τῆς ἐξαιρετικῆς ποιότητος τοῦ εἶναι ὅτι ἐκδίδεται συνεχῶς

ἐπὶ 11 περίπου χρόνια

τετραπέρατα πιθηκάκια του, τόν Τέν και την Τύ.

Δέν περνάνε λίγες στιγμές κι' αυτά ηδωνότα από τα κλαδιά κάποιου κοντινού δέντρου, παρουσιάζονται μπροστά του.

Ο Κακαράκ τα παίρνει παράμερα. Και σκύβοντας τους μιλάει για πολλή ώρα στ' ατύ.

Τέλος τα διώχνει από κοντά του. Κι' εκείνα προχωρούν προς το μέρος της μεγάλης σπηλιάς με τα θαλασσωμένα Τέρατα. Όμως όχι και τα δυο μαζί: το ένα απ' αριστερά. Και το άλλο από δεξιά.

Τελευταίος ξεκινάει προς την ίδια σπηλιά και ο Σουθλερομύτης, μουρμουρίζοντας:

— "Αειντε τώρα κι'... όποιον πάρη ο Χάρος!

Τα Τέρατα βρυκολακιάζουν!

ΚΑΙ νά: Ο Κακαράκ προχωρεί αγέρωχος. Σταματάει έξω από το άνοιγμα της σπηλιάς που κάθεται ο γιγάντιος άράπης με τα δυο μεγάλα μαύρα, κατάμαυρα κέρατα:

— Φίνα τα κερατάκια σου, μπάρμπα!

του λέει. Σάν... τρόλεϋ φαίνεσαι, αδερφέ μου!

Ο Χάμπα - Χούμ γελάει με το κωμικό σουλούπι του.

— Τι είναι το «τρόλεϋ»; τόν ρωτάει.

Ο Σουθλερομύτης του εξηγεί:

— Το τρόλεϋ είναι ένα πράγμα με ρόδες που για να μπής χρειάζεται εισιτήριο. Και για να βγής χρειάζεται... τιμπουσόν! Σάν αυτά που βγάζουν τους φελλούς από τις μπουκάλες!

— Ποιός είσ' εσύ; τόν ρωτάει γελώντας ο γιγάντιος άράπης.

Ο Τριτρίχης αυτοσυνησιέται. Του άραδιάζει τους τίτλους του:

— Κακαράκ Κακαράκπουλος του Κακαράκιου και της Κακαράκίας εκ Κακαράκου-πόλεως του Κακακιρεσάν! Όφραϊος εκ γενετής. Γόνης εξ Ιδιοσυγκρασίας. Και παλληκαράς εξ επαγγέλματος. Καθηγητής ξένων γλωσσών: από άρβανίτικα μέχρι κακαράκικα! Καί...

Τα θρονιώδη γέλια όμως του Χάμπα - Χούμ δέν τόν αφήνουν να προχωρήσει.

— Χό, χό, χόοο!... Χό, χό, χόοο!... Πολύ άστεϊός είσαι Κακαράκ! Χό, χό, χό! Πολύ γέλασαν με σένα τα χείλια μου. Έλα τώρα να σε φάω για να γελάσουνε και... τ' άντεράκια μου! Χό, χό, χόοο!...

Και παρατώντας την πέτρα που κάθεται, προχωρεί άργά για να τόν άρπάξει.

Τήν ίδια στιγμή τα δυο τετραπέρατα πιθηκάκια βρίσκουν την εύκαιρία. Ξεπετάγονται από τις κρυφώνες τους και τρυπώνουν άπαρατήρητα στη σπηλιά: το ένα από δεξιά. Το άλλο απ' αριστερά.

Ο Κακαράκ γνέφει στον άράπαρο, που έρχεται κατά πάνω του, να σταματήσει:

— Στάσου!, του κάνει. Εύχαρίστως να με φας. Μα κι' έσένα θα σε φάνε τα Τέρατα που βρίσκονται στη σπηλιά σου!

Ο Χάμπα - Χούμ, γελάει πάλι:

— Τα τέρατα είναι θαλασσωμένα! Έχουν φοφήσει πριν από χιλιάδες χρόνια! Χό, χό, χόοοο! Πώς θα με φάνε;

Ο Σουθλερομύτης έχει την άπάντησι έτοιμη:

— Ναί! Μα οι δυο άντρες που ήρθαν πριν από λίγο, ήτανε λευκοί μάγοι. Κι' αυτοί κάνανε να βρυκολακιάσουνε τα τέρατά σου. Τράβα μέσα στη σπηλιά να δής που είναι τώρα ζωντανά!

Ο Χάμπα - Χούμ — όπως και όλοι οί γίγαντες — έχει λιγοστό μυαλό. Κι' εύκολόπιστος καθώς είναι γυρίζει άμέσως. Προχωρεί και μπαίνει στη σπηλιά του.

Μά έκτός από κουτός κι' εύκολόπιστος, είναι και δεισιδαίμονας! Έτσι, μόλις βρίσκεται στο έσωτερικό της σπηλιάς κι' ανάμεσα στα τεράστια θαλασσωμένα τέρατα, τα μάτια του γουρλώνουν από τρόμο και δέος: Άπό τα στόματα δυό, τών πιό μεγάλων τεράτων, άκούει να βγαίνουν παράξενα μουγγρητά:

— Μμμ!... Μμμ! (*)

Ο δεισιδαίμονας Χάμπα - Χούμ πιστεύει τώρα πως πραγματικά τα θαλασσωμένα του τέρατα βρυκολακιάσαν. Και άφάνταστα τρομοκρατημένος το θάζει πανικόβλητος στα πόδια.

Μ' ένα υπεράνθρωπο πήδημα βγαίνει άπό το τ' άνοιγμα της μεγάλης σπηλιάς. Τρέχει σάν τρελλός! Τα μεγάλα σουθλερά του κέρατα κτυπάνε, πότε-πότε, στα χαμηλά κλαδιά τών δέντρων. Και θροντοκτυπιέται κάτω, ούρλιάζοντας άγρια!

Ο Κακαράκ φωνάζει άμέσως στους συντρόφους του:

— Έλάτε τώρα στη σπηλιά. Η είσοδος... έλευθέρα!

Ο Ταρζάν, ο Ζαντόθ, η Ζάμπα και τελευταία η Τοιχλ, φθάνουν τρέχοντας εκεί. Μπαίνουν στη σπηλιά. Κυττάζουν για λίγο με θαυμασμό και δέος τα γιγάντια και τρο-

(*) Είναι τα δυο τετράποδα τετυμποάκια. Που όρμηγεμένα από τόν Κακαράκ είχαν σκαφαλώσει και τρυπώσει στ' άνοικτά στόματα τών τεράτων. Αυτά μούγγριζαν απ' εκεί χωρίς να φαίνονται.

μακτικά θαλασσωμένα τέρατα. Τὰ πιθηκία κρυμμένα μέσα στὰ στόματά τους ἐξακολουθοῦν νὰ μουγγρίζουν. Ὁ Κακαράκ τὰ μαλώνει:

— Σκασμός πιά! Σκασμός γιατί φοβάμαι πού σᾶς ἀκούω. Ἄν συνεχίσετε, θὰ τὸ... βάλω κι' ἐγὼ στὰ πόδια!

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Ζαντόθ ἀρχίζουν νὰ ψάχνουν τώρα μέσα στὴν ἀπέραντη σπηλιά. Ὁσπου βρίσκουν τὸ ἀνοιγμα μιᾶς καταπακτῆς. Τραβᾶνε τὴν τρυπητὴ πλάκα πού τὸ σκεπάζει. Καὶ στὸ βάθος τῆς ἀντικρύζουν τοὺς δυὸ σιαμαίους ἀδελφούς: Τὸν Χουάιτ καὶ τὸν Μπλάκ.

— Σῶστε μας! τοὺς ἱκετεύει ὁ κακὸς Χουάιτ. Σῶστε μας ἀπὸ τὸν ἀράπη μὲ τὰ κέρατα!...

Οἱ δυὸ ἄνδρες τοὺς τραβᾶνε ἔξω.

— Θὰ σᾶς πάρουμε στὴ σπηλιά μου, τοὺς λέει ὁ ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας. Ἐκεῖ περριμένει ὁ γιατρός πού θὰ χωρίσῃ τὸν ἕναν ἀπὸ τὸν ἄλλον.

— Ὑστερὶς θὰ δοῦμε τί θὰ γίνῃ!, συμπληρώνει ὁ Κακαράκ.

Μὰ νά: Ξαφνικά γρήγορο ποδοβολητὸ

καὶ ἄγριοι ἀλαλαγμοὶ ἀκούγονται ἀπ' ἔξω. Σὲ λίγες στιγμὲς ἡ Σπηλιά τῶν Τεράτων βρίσκεται περικυκλωμένη ἀπὸ ἀμέτρητους ἄγριους καὶ ὤπλισμένους ἰθαγενεῖς. Ἀνάμεσά τους καὶ ἡ πανώρια μαύρη βασίλισσα Βούρκα — Λάγκα!

Ἡ Ταίχλ ψιθυρίζει τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο τῆς:

— Αὐτὸς ὁ Κουσκοὺς πῆγε καὶ τοὺς εἰδοποίησε. Αὐτὸς ὁ... μαρτυρίαρχος! Ἄν τὸν πιάσω στὰ χέρια μου θὰ τὸν μαθήσω ζωντανὸ καὶ θὰ τὸν φάω... πτηνισμένο!

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμὴ οἱ παγιδευμένοι τώρα σύντροφοι, ἀκοῦνε τὴν ἄγρια φωνὴ τῆς μαύρης βασίλισσας, νὰ προστάξῃ τοὺς ὤπλισμένους ἀραπάδες τῆς:

— Ἐμπρός! Περᾶστε τώρα μέσα στὴ σπηλιά. Πιάστε τοὺς ζωντανούς ἢ σκοτωμένους.

Ταυτόχρονα, ξεθαρρεμένος ἀπὸ τὴν παρουσία τους ὁ Χάμπα - Χούμ ξαναγουρίζει στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς του. Ἐμποδίζει τοὺς κανίβαλους νὰ μπουνε μέσα. Καὶ μπαίνει αὐτὸς πρῶτος...

Μὰ νά: Ξαφνικά κάτι τρομακτικὸ καὶ ἀπίστευτο γίνεται!

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἀποκλειστικότης:

Γενικαὶ Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Πρωτότυπο κείμενο: ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Π Ρ Ο Σ Ο Χ Η !

ΚΑΤΙ τὸ ἀφάνταστο σὲ πλοκή!

ΚΑΤΙ τὸ ἀσύλληπτο σὲ δράσι!

ΚΑΤΙ τὸ συνταρακτικὸ σὲ ἀγωνία!

ΚΑΤΙ τὸ ὑπερφυσικὸ σὲ μυστήριο!

θὰ εἶναι τὸ τεῦχος τῆς θρυλικῆς «Ζούγκλας» πού κυκλοφορεῖ

Τ Η Ν Ε Ρ Χ Ο Μ Ε Ν Η Τ Ρ Ι Τ Η

μὲ τὸν συναρπαστικὸ τίτλο:

Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΤΡΕΛΛΟΥ ΔΡΑΚΟΥ

γραμμένο ἀπὸ τὸν

ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Ποτὲ δὲν ἔχετε διαβάσει μιὰ τόσο μεγαλειώδη περιπέτεια Ζούγκλας.

Τὴν ἐρχόμενη Τρίτη:

ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΤΑΞΙΔΙ στο Κέντρο τής Γης

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

μα, που έγω άμέσως τ'α καταδρόχιζα, χωρίς ν' άκούω τίς συμβουλές του. Κι' όλο τόν ρωτούσα, λαχταρώντας νά μάθω τί συνέβηκε. Έτσι έμαθα πώς πέφτοντας στο πηγάδι, έφτασα άκριδώς στα χέρια του θείου μου, λιπόθυμος και γεμάτος αίματα.

— Θέλω κάτι νά σ'α ρωτήσω: Λέτε πώς είμ' έντελώς καλά;

— Έντελώς καλά!

— Έ, λοιπόν, φοβούμαι πώς τ'ο μυαλό μου σ'α λεψε...

— Σάλεψε;

— Ναί! Δέν άνεδήκαμε στην επιφάνεια τής γής;

— Όχι, δέβαια.

— Μά, τότε θάμει τρελλός, γιατί βλέπω φώς τής ημέρας, άκούω τόν άνεμο νά φυσά, άκούω τή θάλασσα νά ξεσπάει στα βράχια...

— Έ, και γι' αυτό νομίζεις, πώς... τρελλάθηκες;

— Μά τότε θά μου εξηγήσετε...

— Δέν θά σου εξηγήσω τίποτα, γιατί είναι άνεξηγητο. Μά θά δης και θά καταλάβης πώς ή γεωλογική επιστήμη δέν είπε ακόμη τήν τελευταία τής λέξι!

— Άς δούμε λοιπόν άπ' έδω!, φώναξα και σηκώθηκα άπότομα.

— Όχι, "Άξελ, όχι! 'Ο άνοιχτός άέρας μπορεί νά σου κάνη κακό.

— 'Ο άνοιχτός άέρας;

— Ναί, ό άνεμος είναι δυνατός. Δέν θέλω νά έκτεθής!

— Μά σ'α δεβαιώνω, πώς είμαι περίφημα!

Τού κάκου προσπάθησε ό θεός μου νά με συγκρατήσει. "Όταν ήτα είδε πώς ή άνυπομονησία μου ήταν τόσο μεγάλη, που δέν μπορούσα πιά νά ήσυχάσω, υποχώρησε, με βοήθησε νά ντυθώ, με ύλισε με μιά κουβέρτα γιά μεγαλύτερη άσφάλεια και δήκαμε μαζί άπό τ'ο σπήλαιο.

Στήν άρχή δέν είδα τίποτα. Τά μάτια μου είχαν ξεσυνήθεισι τ'ο φώς και σφάλισαν άπότομα. "Όταν μπόρεσα ά τ'ο ξανανοίξω ή κατάπληξι μου ήταν άπερίγ'απτη:

— 'Η θάλασσα!, φώναξα.

— Ναί!, άποκρίθηκε ό θεός μου. 'Η θάλασσα λίντενμπροκ. Ελπίζω πώς κανέναν έξερευνητής δέν θά τολμήση νά μου άμφισβητήσει τήν τιμή πώς άνικάλυφα τή θάλασσα αυτή. Έχω δικαίωμα, λοιπόν, νά τής δώσω τ'ο όνομά μου!

Πλατεία έκτασι νερό, άρχή ίσως λίμνης ή ώκεανού, άπλωνόταν μπροστά μας ως πέρα στην άκρη τού ορίζοντα. 'Η δαντελωτή άκρογιαλιά ήταν σκεπασμένη με ψιλή, κιτρινωπή άμμο γεμάτη κοχύλια. Τά κύματα σπουσαν άπάνω του με υπόκοφο δρόντο σά νάταν ή θάλασσα άληθινά σκεπασμένη άπό τεράστιο θόλο. "Ανάλαφος άφρός πετούσε στον άνεμο κι' έφτανε κάποτε ίσως τ'ο πρόσωπό μου. Μακριά μας τεράστιοι δράχοι ύψωνοντας σάν φουρία. Πολλοί άπό αυτούς προχωρούσαν στη θάλασσα, σά μυτερά άκουτήρια. Πιο μακριά διακρινόταν μέσα στην ομίχλη τού ορίζοντα, κάποια μεγάλη όροσειρα. 'Ηταν άληθινός ώκεανός, έρμος όμως και φοβερά άγριος.

Τά βλέμμάτ'α μας μπορούσαν νά διακρίνουν και τίς ελάχ'στες λεπτομέρειες, γιατί όλη αυτή ή άπέραντη θάλασσα κ' ή άγρια άκρογιαλιά, φωτιζόταν άπό ένα ιδιαίτερο μυστηριακό φώς, που πλημμυρούσε τήν τεράστιαν αυτή σπηλιά, τήν ικανή νά χωρέση όλόκληρο ώκεανό.

'Ο θόλος που κρεμόταν άπάνω άπό τ'ο κεφάλι μου, ούρανός, άς πούμε, ήταν καμωμένος άπό

μεγάλα σύννεφα, άπό κινούμενους κι' έναλλασσόμενους άτμούς, που όταν θά συμπυκνώνονταν άσφαλώς θάπεφταν σά χειμαρρώδεις βροχές. Πίσω άπό τ'ο σύννεφα άπλωνόταν ένας τεράστιος γρανιτικός θόλος, που πλάκωνε τ'ο στήθος μου.

Πραγματικά ήμασταν φυλακισμένοι μέσα σέ μίαν άπέραντη σπηλιά, που μας ήταν άδύνατο νά κρίνωμε τ'ο χώρο τής, γιατί τ'ο πέλαγος όλο και πλάταινε ως πέρα στον ορίζοντα.

Μέ τ'ο στόμα άνοιχτό θαύμαζα, χωρίς νά δγάλω λέξι. Τά χλωμά μου μάγουλα είχαν κοκκινίσει. Θαρρείς κι' ή κατάπληξι μου αυτή ήταν θαυματουργό γιαιτρικό και με θεράπευσε. "Επειτα κι' ό καθαρός, πυκνός άέρας, που ήταν γεμάτος όξυγόνο, αναζωογόνησε τ'α πνευμόνια μου. Φαντάζεστε δέβαια πώς, ύστερα άπό 47 μέρες διαμνή σέ μ'α στενή γαλαρία, ή χαρά μας ήταν άπερίγραπτη, ν' άναπνέωμε τή θαλασσινή τούτη αύρα.

'Ο θεός μου είχε πιά συνήθισι τ'ο θαύμα τούτο.

— Τι λές "Άξελ, έχεις τή δύναμη νά κάνωμε ένα μικρό περίπατο; με ρώτησε.

— Και δέβαια!, άποκρίθηκα.

— Λοιπόν, πιάσε με, "Άξελ κι' άς προχωρήσωμε γιάλο, γιάλο!

"Επιασα τ'ο θείο μου άπό τ'ο μπράτσο κι' άρχισα νά περπατούμε πάνω στο άκρογιαλί τού νέου ώκεανού. "Αριστερά μας ύψωνονταν άπότομα δράχοι σωριασμένοι ό ένας επάνω στον άλλο. "Από τ'α πλευρά τους έτρεχαν πλήθος καταρράχτες, ήχηροί και καταρρώτατοι και χύνονταν στη θάλασσα. Κάπου κάπου ύψηλες κολόνες άτμοι μας φανέρωναν πώς εκεί ύπάρχουν πηγές. Πολλά ρυάκια έτρεχαν ήσυχα κελαρυστά, πρὸς τή θάλασσα. Κι' άνάμεσά τους άναγνώρισα τόν πιστό μας σύντροφο, τ'ο ρυάκι Χάνς. Τ'ο κύτταξα με συγκίνηση.

Τή στιγμή εκείνη ένα άπροσδόκητο θέαμα, τράβηξε τήν προσοχή μου. Σέ 500 δέματα άπόστασι, στο γύρισμα κάποιοι φυλού άκρωτηρίου ένα πυκνό, πανύψηλο δάσος όρθώθηκε άνάμεσα στους δράχους, που δέ φαινόταν καθόλου νά τ'ο τασάζη άνεμος. "Όλα τ'α δέντρα έμεναν άκίνητα, σάν πετρωμένα.

Τάχυνα τ'ο δέμα μου, νά ιδώ τί παράξενα δέντρα ήταν αυτά. Μά όταν πιά έφτασα κοντά τους δέν μπορούσα νά κρατήσω μιά κραυγή θαυμασμού: "Ηταν γιγάντια μανιτάρια! Στράφηκα στο θείο μου. Αυτός χαμογέλασε και μου είπε:

— Ναί, "Άξελ, είναι δάσος με μανιτάρια!

Τά μανιτάρια μέσα στον ύγρο τούτο και θεομέν άέρα είχαν βρειφει. Είχαν ύψος 30—40 πόδια κι' ή διάμετρός τους ήταν άνάλογη. Και ήταν χιλιάδες τέτοια, που τ'ο φώς δέν μπορούσε νά τ'α διαπεράσει κι' έτσι σχηματιζόταν άπό κάτω τους δαθύ, ύγρο σκοτάδι.

Μισή ώρα περιπλανιόμασταν μέσα σ' αυτό τ'ο δάσος όταν πιά προβάλαμε κι' άναπνέσαμε καθαρόν άέρα στο άκρογιαλί.

Δέν ήταν όμως τ'α μανιτάρια τ'α μόνα φυτά στο μυστηριακό αυτό υπόγειο. Πιο πέρα συναντήσαμε πλήθος άλλα δέντρα, γιγάντια σέ ύψος, με ξεθωριασμένα φύλλα. Τ' άναγνώρισα άμέσως, ήταν φέρτες μεγάλες σάν έλατα και θάμνοι με τεράστιους κορμούς και φύλλα άγκαθωτά.

— Έξάισιο. άπερίγραπτο θαυμαστό!, φώναξε ό θεός μου. Κύτταξε "Άξελ! "Εδώ μπροστά μας έχομε όλη τή θάλασσα τής δεύτερης γεωλογικής εποχής. Κύτταξε πώς κάποτε τεράστια δέντρα αυτά που σήμερα πάνω στη γή είναι ταπεινοί θάμνοι κι' άδύναμα χορταράκια!

— Έχετε δίκιο, θείε μου! άποκρίθηκα: Σά νά είμαστε σ' ένα άπέραντο θερμοκήπιο!

— Ναί, παιδί μου! Μά πρέπει νά προσθέσης πώς είναι κι' άληθινό θηριοτροφείο...

— Βεβαιότατα! Κύττα αυτή τή σκόνη που πατούμε, κύττα αυτά τ'α κόκκαλα που είναι παντού σκορπισμένα!

— Κόκκαλα!, φώναξα: Θάνατι κόκκαλα άπό πρεκατακλυσμικά ζώα.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΗΝΕΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ
TARZAN

